

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

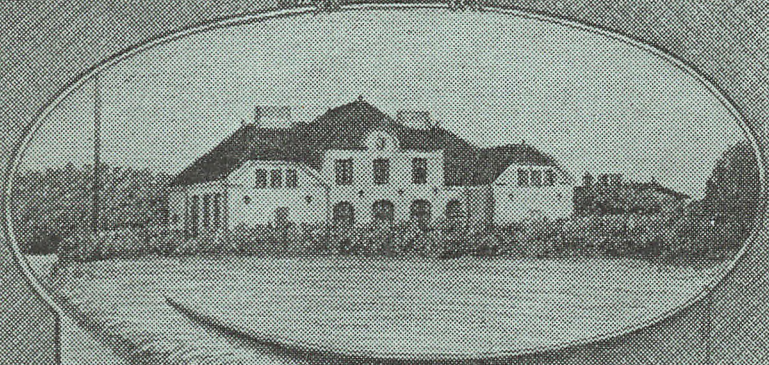
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

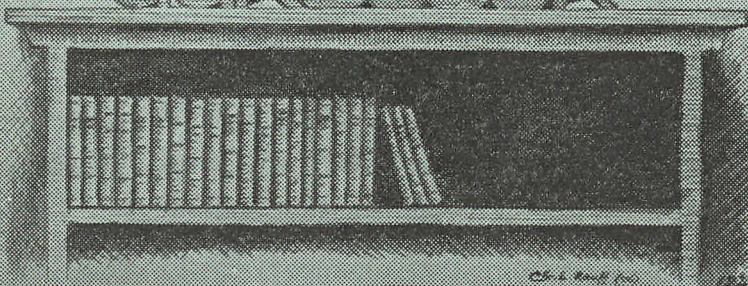
Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

MISSUMSKE

ADREAGER

Chas. Hall, Inc.

1927

Nissumske Aarbøger

1932

Udgivet af
Nr. Nissum Seminariums Elevforening
under Redaktion af
Steffen Steffensen (23)

M. CHRISTENSENS BOGTRYKKERI
STRUER • 1933

INDHOLD:

	Side
1. <i>P. C. Gjelstrup</i> : Indflydelse.....	3
2. <i>Axel Bjerre (07)</i> : 07'ernes 25 Aars Jubilæum	12
3. <i>J. Søndergaard Jacobsen (06)</i> : Augustin Wøl- dike.....	22
4. <i>Harald Berg (23)</i> : En Jubilæumstale – skrift- lig.....	30
5. <i>Steffen Steffensen (23)</i> : Vor Moder.....	33
6. <i>I. P. Jensen (32)</i> : Festsang.....	37
7. <i>Forstander Gjelstrup</i> : Aaret, der svandt ...	40
8. <i>Ved Red.</i> : Dimittenderne 1932.....	46
9. — Af Aarets Dagbog.....	50

INDFLYDELSE

AF FORSTANDER P. C. GJELSTRUP

Ustandseligt, fra Morgen til Aften, ja, fra Vugge til Grav, er enhver af os under Indflydelse, og lige saa ustandseligt øver vi selv Indflydelse. Thi Indflydelse betyder jo alle de Paavirkninger, der flyder ind i vort Sind, aflejrer noget af deres Indhold der og saa flyder videre fra os til andre; og alt dette udgør en Strøm, der rinder uafbrudt. Snart dannes den af Livets store Oplevelser, der sætter deres Mærke paa os

for bestandig, snart af Dagliglivets hundrede Smaahændelser, der som Draabens uafdelige Dryp er med til at forme vort Sind, skønt vi maaske slet ikke gør os det klart.

Vort Emne stiller os saaledes overfor en uendelig stor og broget Verden, der griber dybt ind i vort Liv, og som det derfor er en vigtig Sag at kende. Ikke mindst gælder det for den, der som Læseren af disse Blade har med den opvoksende Slægt at gøre; han vil gøre vel i at overveje de Spørgsmaal, som her rejser sig for ham i hans Gerning. Det følgende skulde være et lille Bidrag til en saadan Overvejelse.

I.

Vi vil begynde med de to Faktorer, som det her drejer sig om: Menneskesjælen og Indflydelserne.

Enhver Menneskesjæl er som en Mark med to Ager. Den ene er det bevidste, den anden det ubevidste Sjæleliv. Ved Indgangen til det bevidste Sjæleliv staar en

Vogter paa Post; det er Viljen. Den skal holde Kontrol over Indflydelserne, naar de kommer og vil ind. De, som den synes om, skal den lukke ind, mens den skal spærre Døren for de andre. Hver Gang den giver en Indflydelse Adgang, smelter denne sammen med Personligheden; og det gælder, hvad enten det er en god eller en daarlig Indflydelse. Anderledes med det ubevidste Sjæleliv. Her staar ingen Vogter ved Døren; her kan enhver Indflydelse slippe ind og gøre sig gældende. Med mindre Sindet er af en saadan Beskaffenhed, at der ingen Jordbund er for den paagældende Indflydelse, saa den rent uvilkaarligt preller af.

Den anden Faktor: Indflydelserne og deres Væsen maa vi gaa lidt nøjere ind paa.

Den Luft, vi lever i, er fuld af Indflydelser; de flyver rundt som Frø, der vil sætte sig fast i vort Sind, spire og gro der. Nogle af dem er gavnlige som Rugens Dræ, naar den en Sommerdag som en Støvsy gaar hen over Marken og befrugter Sæden; andre er skadelige som Tidsselfrø, der fra Naboens Mark blæser ind over min for der at faa Fæste.

Der er først den *Indflydelse, der beror paa ydre Magt*: paa Penge, høj social Stilling, Berømmelse osv. At alt dette spiller en vældig Rolle er vi jo alle klar over; vi behøver blot at tænke paa en Pengemand, der i Kraft af sin Rigdom kan beherske en hel Bys økonomiske Liv, dens Banker og Aktieselskaber; mange Menneskers Skæbne er i hans Haand; og man nærmer sig ham bukkende, med Hatten i Haanden. Han er, som man siger: en Mand af Indflydelse. Men det er i og for sig ikke nogen god Indflydelse; den er tværtimod meget farlig og oftest uheldig, da den kun altfor let fremelsker Selviskhed og Verdslighed. Det er heller ikke nogen holdbar Indflydelse; hvis den samme Pengemand gaar Fallit, er hans Indflydelse med det samme borte; han bliver glemmt og overset. Det var ikke ham selv, men kun hans Penge, der gjorde Indtryk; derfor naaede han aldrig ind til Menneskers Inderste.

Beslægtet hermed er den *Indflydelse, der beror paa sjælelig Magt*, og som bestaar i, at en stærkere Sjæl i Kraft af sin Overlegenhed bemægtiger sig en svagere, uden at denne er sig det bevidst. Det er, hvad vi kalder Suggestion. Dens Magt er som Pengenes, umaadelig. Nu er der ganske vist Forhold, hvor den er paa

sin Plads, som naar Lægen suggererer en Patient til at fatte Mod; men som Regel bliver Suggestionen til en Slags aandelig Voldtægt, en Forgribelse paa andre Menneskers Personlighed; da bliver den i bedste Fald, nemlig naar den øves i en god Hensigt, uheldig; men som Regel benyttes den i et lavt Formaals Tjeneste; og da er den direkte ond; rent uhyggelig bliver den, hvor den stiger til at erobre et helt Folk eller dog en hel Flok. Et slaaende Bevis paa en saadan Massesuggestion giver Shakespeare i Dramaet »Julius Cæsar« i Scenen, hvor Romerfolket er samlet paa Forum Romanum efter Cæsars Død. Her har først Brutus talt; ved sine aabne, mandige Ord har han vundet Folket for den Opfattelse, at Cæsars Mord var en Velgering og en Nødvendighed, fordi Cæsar var Frihedens Fjende. Saa kommer Antonius gaaende, fulgt af Mænd, der bærer Cæsars Lig. Hans Hensigt er nu at vende Stemningen imod Brutus, for at han derved selv kan komme til Magten. Med forstilt Ærbødighed beder han Folket om Ordet og holder derpaa en Tale, i hvilken han spiller paa sine Tilhørere som en stor Kunstner paa sit Instrument. Snart kildrer han deres Forfængelighed, snart appellerer han til deres Medlidenhed, idet han viser Cæsars blodige Dragt og Lig frem; snart vækker han deres Gridskhed ved at fortælle om Cæsars Testamente. Med sikker Beregning ægger han Folket mere og mere op, indtil det er som et vildt Dyr, der styrter af Sted for at hævne Cæsar. Tilbage staar Antonius, klar over, at Ødelæggelsen nu vil gaa sin Gang, til Fremme af hans onde Planer.

»Hvilken mægtig Indflydelse!« udbryder vi uvilkaarligt og med megen Ret; thi meget ondt blev Følgen af Antonius' besnærende Veltalenhed. Men sæt nu, at en endnu mere snu og veltalende Mand end Antonius en Time senere havde faaet Lejlighed til at paavirke de samme Mennesker een Gang til og i modsat Retning; saa havde Folkestemningen vendt sig paany. Saaledes er det med den Indflydelse, der beror paa Suggestion; heller ikke den vinder ind til Menneskers Inderside; den skaber ingen Overbevisning i Samvittigheden. Derfor er den aldrig til at stole paa, men skuffer lige som den Indflydelse, der beror paa ydre Magt.

Endnu har vi ikke truffet den *gode Indflydelse*. Hvori bestaar da denne? Dens første Kendemærke er Tjener-

sindet. Det er dens Adelsmærke, saaledes som vi finder det hos en Mand som Frans af Assisi, hvis hele Liv var baaret af Kærlighed, lige fra den Dag i hans Ungdom, da han for første Gang kyssede den spedalskes Saar, og indtil det Øjeblik, da han dødssyg blev baa- ret ud fra Assisi til sit kære Portionculakapel og un- dervejs lod Baaren standse, vendte Ansigtet mod Assisi og med opløftede Hænder velsignede sin Fødeby. Den gode Indflydelses andet Kendemærke er, at den altid respekterer et Menneskes Personlighed; den vil aldrig paatrykke nogen et andet, end ikke det bedste Men- neskes Stempel, men ønsker kun, at enhver maa udfolde sig efter sit eget Væsen, i Overensstemmelse med Ska- berens Tanke netop med ham. Den gode Indflydelse vil, for at sige det saadan, ikke skabe Kopier, men Ori- ginaler: »Mennesket, som det sprang af Guds Tanke frem, med Bestemmelsens Mærke paa sin Pande«. (Ib- sen).

II.

Vi vender os nu til S sammenspillet mellem de to førnævnte Faktorer og ser paa Lovene for Indflydelse- rnes Løb gennem de menneskelige Sind. Tre af disse vil jeg her gerne fremhæve.

Den første af disse Love kan udtrykkes saaledes: Jo mere ufærdigt et Sjæleliv er, desto mere staar det aabent for Indflydelse. Det ligger i Sagens Natur. Thi det ufærdige Liv er et saadant, som endnu ikke er ble- vet udviklet til selvstændig Personlighed, og som der- for kun i mindre Grad bestemmes ved Motiver inde- fra, men langt mere ved Tilskyndelser udefra. Heraf følger, at der er mindst Mulighed for Indflydelse over- for Mennesker i den senere Livsalder, især Alderdoms- men; thi her har Sindet faaet sit bestemte Præg og aab- ner sig derfor vanskeligere for Indflydelse af en Ret- ning, der afviger fra Sindets egen. Nogen Mulighed vil der dog sikkert altid være, da intet Menneskes Udvik- ling paa noget Tidspunkt er helt afsluttet; men som sagt, den tager af med Aarene. Derimod vokser Indfly- delsernes Magt, jo mere vi nærmer os de yngste Al- derstrin. En meget stor Modtagelighed vil vi finde hos Ungdommen i Overgangsaaarene; thi her er Selvbevidst- heden først ved at vaagne; det er kun en meget uerfa- ren Vilje, der kan sættes ud paa Post som Sjælelivets

Vogter; derfor ligger Sindet meget aabent for Indflydelse udefra. Allerstørst bliver dog Modtageligheden for Indflydelse hos Barnet, som jo er det mest ufærdige Menneskevæsen, der findes, umiddelbart, ubevidst og bøjeligt som Voks.

Som den første Lov for Indflydelsernes Løb i særlig Grad har Bud til dem, der har med den opvoksede, ufærdige Slægt at gøre, saaledes ogsaa den anden. Den lyder: *Som jeg selv er, bliver min Indflydelse paa andre.* Ikke, hvad jeg synes at være, ikke en tilfældig Bemærkning eller Handling bliver det afgørende, men hvad jeg inderst inde er, naar Skallerne bliver pillet af, og man kommer ind til Kernen. Hvor en Mand aabenlyst optræder som Vaabendrager for en daarlig Sag; er Rigtigheden heraf selvindlysende; fra ham kan der aldrig udgaa andet end en daarlig Indflydelse. Men det samme vil ske, selv om en Mand dækker sin Slethed under Hæderlighedens, maaske endog under Fromhedens Maske; der vil hele Tiden være noget uægte ved ham, som gør hans Indflydelse daarlig; og før eller siden vil da ogsaa Masken falde. Omvendt vil ogsaa den gode Indflydelse bero paa et Menneskes Inderste. Jeg vil her nævne Karakterens Redelighed som det afgørende. Fra den oprigtige vil der altid udgaa en god Indflydelse, selv om han er befæstet med megen Skrøbelighed. Kong David var en meget skrøbelig Mand, hvad baade han selv og hans Omgivelser kom til at lide dybt under; og dog er det ikke dette, der er blevet staaende efter ham, men derimod hans store Oprigtighed i Syndsbekendelse og Anger, og hans vidunderlige Salmesang, der kom fra Hjertets Dyb, og som gennem Aartusinder har øvet en uoverskuelig og velsigned Indflydelse paa angrende, kæmpende og troende Hjerter.

Men naar et Menneskes Indflydelse beror paa, hvordan han er, saa bliver det en vigtig Sag at faa Rede paa, hvordan han da selv bliver til den, han er. Her kommer nu den tredje Lov og siger: *Som den Indflydelse er, jeg aabner mig for, saaledes bliver jeg selv.* Denne Sætning forklarer, hvordan en Personlighed dannes. Det sker ved de Indflydelser, der møder ham, og ved den Stilling, han tager til dem. Hvilke Indflydelser, der skal møde et Menneske, er for en stor Del bestemt ved Forholdene, for et Barn ved de Omgivelser,

det fødes ind i, for den voksne ved hans Livsgerning, der ofte nødvendigvis maa bringe ham i Forbindelse med mange Slags Mennesker. Ofte raader han altsaa ikke over, om han skal færdes i en ren eller en mindre ren Luft; og dette betyder en Fare, da den urene Luft altid vil søge at besmitte ham. Just derfor bliver hans egen Stilling, med andre Ord hans Viljesliv, saa afgørende. Vil han, hvor han kan, vælge at færdes under den gode Indflydelse ved at søge gode Venner, gode Bøger, gode Glæder og Fornøjelser? Og vil han, hvor Forholdene tvinger ham ind i den urene Luft, vægre sig mod dens Indflydelse ved at sætte sin Vilje ud som Vogter til at lukke Indgangen til hans Sjæl i rette Tid? Jo mere han øver sig i dette, desto mere Styrke faar han dertil; og een Ting til: desto mere omformes og fæstnes hans Sind i det gode. saa det bliver mere og mere uimodtageligt for de onde Indflydelser og efterhaanden endog lærer ganske instinktivt at lukke sig til for dem, uden at den bevidste Vilje hver Gang behøver at paakaldes — ligesom Mimosen uvilkaarligt folder sig sammen, naar den berøres.

III.

Gentagne Gange i det foregaaende har Barnet vist sig i det fjerne eller hvasket mellem Linjerne. Nu træder det ind i vor Kreds og siger til sine Vejledere: »Her er jeg; hvad vil I gøre ved mig?« Og Barnet har Ret; det er jo os, og ikke det selv, der bestemmer, i hvilken Luft det skal leve, og os, der for en stor Del kommer til at præge det for Livstid, og hermed er vi naaet frem til det sidste Punkt i vort Emne, idet vi nu vil samle os om Opdragerens *Opgaver overfor Barnet*, saaledes som de følger af, hvad ovenfor er sagt om Indflydelserne og deres Gang.

Det blev som Indflydelsens første Lov nævnt, at just det mest ufærdige Sjæleliv er det mest modtagelige for al Slags Indflydelse. Heraf følger nu Opdragerens første Opgave overfor Barnet. Det maa blive den at skærme det mod daarlige og omgive det med gode Indflydelser. I de senere Aar er der indrettet ensartet Trafik paa de mest befærdede Strøg; det vil sige, at alle Biler, Vogne, Cykler o. lign. i den samme Gade kører i den samme Retning. For den, der skal skraa over Gaden, er dette en stor Lettelse, især hvis han ikke

er videre kendt med Storbyens Trafik. Netop saadan gælder det om at skabe en *ensrettet god Indflydelse* for Barnet, der jo er ganske uerfarent i Livets Tummel og kun altfor let kan komme galt af Sted i den.

Det vigtigste Felt for denne ensrettede Indflydelse er *Hjemmet*. Her er Barnets egentlige Verden; og den Luft, der raader her, vil mere end nogetsomhelst andet faa Betydning for det. Der kan siges meget om, hvad et Barn trænger til at møde i sit Hjem, men lad os samle det i følgende Udtryk: Solskin i Hjemmet. Som Martssolen ser saa venligt ind ad vore Vinduer og løser os Foraar, saaledes bør der være i et Hjem.

Glædens Solskin maa være derinde. Jo mere et Par Forældre kan give Plads indenfor Hjemmets Mure for Børnenes Livstrang, deres Leg og Munterhed, og jo mere de selv kan tage Del deri, desto mere vil Børnene knyttes til deres Hjem, og desto større bliver dets Indflydelse over dem. Mangler Glædens Solskin, vil Børnene strejfe om udenfor Hjemmet for ad skjulte og uheldige Veje, som Forældrene ikke kan kontrollere, at søge en kummerlig og ulykkelig Erstatning. Sligt afværges ikke ved et Forbud, der jo ofte ikke er andet end en maskeret Falliterklæring, men kun ved, at Hjemmets egen sollyse Luft drager Børnene til det.

Ogsaa *Kærlighedens Solskin* maa raade i Hjemmet. Uden den vil Børnene vantrives, som Kipling saa nænsomt skildrer det i sine Fortællinger om ensomme Børn i triste Omgivelser, der f. Eks. hidrører fra, at Forældrene ikke rigtig holder af hinanden længere, eller at de har været nødt til at sætte deres Børn i Pleje hos fremmede hjemme i England, mens Faderen er udkommanderet til Tjeneste i Indien. Man læse f. Eks. hans »Bæ, bæ, sorte Faar« eller »Hans Majestæt Kongen«; de er gode at faa Forstand af. Ogsaa Forældrenes gode Sind overfor udenforstaaende maa Børnene kunne mærke. Herom kun en enkelt Ting: Omtalen af andre i Børnenes Paahør. Et Barn bør senere i Livet kunne sige: »Jeg har aldrig i min Barndom hørt noget ufordelagtigt Ord af mine Forældre om noget Menneske«.

Til Hjemmets Indflydelse kommer *Skolens*. Styrkeforholdet mellem disse to kan maaske udtrykkes ved Kvindernes Sang om Saul og David: Saul slog tusinde, David ti Tusinde. Men selv om Skolen kun kan slaa tusinde af Barnets Fjender, er det dog noget stort; og

hvis den virkelig har saa stor Betydning, hvad sikkert ingen af os tvivler om, gælder det om, at ogsaa her Glædens og Kærlighedens Solskin raader, saa Skolens Indflydelse kan virke i samme Retning som det gode Hjem.

Der er endnu et Sted, som ligger indenfor Børnenes Synskreds, og som det derfor gælder om at faa draget ind i deres Liv. Det er *Kirken*. Paa mange Maader mærkes den i Børnenes Tilværelse: gennem Andagten i det kristne Hjem, Religionsundervisningen, Søndagsskolen, Konfirmationsforberedelsen og ikke mindst gennem troende Forældres eller Læreres Vidnesbyrd om Kristus i Ord og Liv. Og saa ligger selve Kirkehuset jo lige for Barnets Blik, ofte knejsende paa Bakketoppen som Sognets synlige Midtpunkt. Godt, om Børnene ogsaa bliver ført indenfor og faar ind i deres Sind en Følelse af den Fred, Glæde, og Højtid, som en Guds-tjeneste kan rumme.

Hvad her er sagt om Hjem, Skole og Kirke, har kun handlet om den rent umiddelbare Indflydelse, som de uvilkaarligt vil faa paa de Børn, som vokser op i deres Ly. I alt dette er de voksne Vejlederes Blik mere henvendt paa, at den rette Aand kan være til Stede, end paa, at den skal gaa ind i Barnet — altsaa mere henvendt paa Indflydelserne end paa Barnet. Opgaven har for saa vidt været indirekte. Men hertil følger sig som den anden Opgave, der dog kun ganske kort skal peges paa ved denne Lejlighed, den *direkte Opdragelse*, hvis vigtigste Formaal maa blive at vække og opøve Viljen til det gode, ligesom den uvilkaarlige, gode Indflydelse maa fremelske Følelsen for alt godt og helligt. Naar Barnet saa senere kommer ud i Livets Kamp, vil det være vel rustet; det vil i denne Følelse have en god Raadgiver til at vurdere den gode og den daarlige Indflydelse ret; og den opøvede Vilje vil blive det en stærk og velbevæbnet Vogter ved Indgangen til dets Sind. Og jo mere den gode Indflydelse igennem en lykkelig Barndom er kommet foran og har faaet sat sit Præg, før de onde Magter ret melder sig, desto bedre vil det være; og noget Steds, da gælder det her at komme først.

Hvis et Menneske skal blive en god Vejleder for de smaa, maa han ikke blot fæste Blikket paa de Indflydelser, der omgiver dem, og paa Børnenes direkte Op-

dragelse, men han maa ogsaa give *Agt paa sig selv*. Det er den tredje og sidste Opgave, jeg vil nævne. Dens Betydning fremgaar af den førømtalte Lov, at et Menneskes Indflydelse beror paa, hvad han inderst inde er. Det bliver hans inderste Væsen, og ikke tilfældige Ord eller Handlinger, der afgør, om hans Indflydelse bliver god eller daarlig. Han kan ved sit Eksempel komme til at volde de ubefæstede Sind saa megen Fortræd, at han vil blive ramt af Jesu Ord om at forarge de smaa og af den forfærdelige Straf for denne Synd. Omvendt kan han ogsaa blive til saa megen Velsignelse for den opvoksende Slægt omkring ham, at der maaske længe efter findes Mennesker, der takker ham i hans Grav. Alt sammen beror det paa, hvordan han egentlig er.

Jo mere dette gaar op for et Menneske, desto mere vil han føle sit Ansvar og spørge, hvordan han da selv skal faa sit Sind dannet saadan, at den rette Indflydelse maa udgaa fra ham. Svaret paa dette Spørgsmaal giver den tredje Lov, jeg før nævnede: saadan som den Indflydelse er, jeg aabner mig for, saadan bliver jeg selv. Heri ligger hele Hemmeligheden. Kun den, der har fundet ind under den bedste og reneste Indflydelse, kan ret blive til Velsignelse. Og den reneste Indflydelse er den, der udgaar fra Kristus. Mange Ord kan bruges for at udtrykke, hvad han har bragt. Men ét Ord gaar dybere end alle andre: *Tilgivelse*. Det er det, det fremfor alt gælder at eje. Jo mere et Menneske øser af den guddommelige Tilgivelses Kilde, desto mere vil dens Varme smelte hans Sind, som Solen smelter Isen; desto bedre kan han røgte Gerningen overfor den opvoksende Slægt, saa der fra ham flyver færre Tidselfrø og flere livgivende Korn ud i Verden; desto bedre bliver hans Indflydelse, skønt han næppe selv er klar derover.

07^{ERNES} 25 AARS JUBILÆUM

Af AXEL BJERRE (07)

A n k o m s t.

Det var med liden Begejstring, at jeg rejste til 07'ernes 25 Aars Jubilæum i N. Nisum, da jeg ikke er nogen Ynder af Jubilæer, ja egentlig rejste jeg kun af Pligt. Og saa blev det dog efterhaanden en Række Oplevelser, der tog mig og vel ogsaa mine Kammerater om Hjertet.

Det var med en vis Forventning, at jeg paa Skive Banegaard ventede Toget øst fra. Mon der skulde være nogen med? Det var der selvfølgelig ikke, da det var et Bumletog.

Men da Festkomiteen ikke mødte paa Humlum Banegaard med Musik og Faner, men jeg ene maatte vandre ud paa den øde Landevej med Udsigt til at spadserede 5 Fjerding Vej med en ret tung Haandkuffert, da var der ikke meget Solskin.

Da blev der spurgt fra en Bil, jeg ikke havde ænset: Er det ikke B—?

Og da jeg forbavset traadte nærmere og kiggede ind i en ny lækker Ford, saa jeg et Ansigt, jeg ikke havde set i en god Snes Aar, Leander Jacobsen i Snejbjerg.

Saa gik da Turen let og behageligt ad den kendte Vej forbi Møllen, Rømmekro, Kongensgaard, om ved Missionshuset med den gamle hvide Kæmpe bag ved og ned mod den røde By, gennem Corinth, forbi den kønne hvide Seminariebygning og ind paa Præstegaardspladsen, der var Parkeringsplads.

Der fik man saa hilst paa Festkomiteen: Hertha Bjarnesen, Karl Gustav Hofdahl og Peder Eriksen, hvoraf de to mødte med Fruer. Forfatteren Abildtrup og Frue samt »Provsten«, Frk. Kynde, tonede ogsaa frem, ikke

at forglemme Radioforhandler Graversen, den af os, der havde trodset Tidens Tand bedst.

Man hilste, kiggede lidt paa hinanden under smaa Overraskelsesudbrud over de Mærker, Tiden havde sat i Ansigt og Statur. En havde anlagt en kostbar Mave, en anden var bleven magrere, og næsten alle havde faaet en Haandfuld Sne i Toppen eller Resterne af den.

Man stod lidt usikkert og trykkede sig, man var en Flok gamle Kendinge, men kunde ikke rigtig finde Tonen. Der blev gjort nogle smaa og spredte Forsøg med en spøgende Bemærkning nu og da, men det fængede ikke. Men da jeg saa tre gamle Veninder med hinanden under Armen gaa tiskende henad Vejen, da svandt de 25 Aar — for et Øjeblik.

Efter at vi havde fundet vore Kamre i den gamle Højskole, mødtes vi nede paa »Borgen« til Aftensmaaden. Og det være sagt med det samme, at Frk. Andersens Kødgryder havde et fortræffeligt Indhold, der blev serveret paa den nydeligste Maade; og det kan vel nok siges, at Gæsterne var mere kritiske og mere sagkundige end 25 Aar før.

Efter Aftensmaden mødtes vi i den nye røde Seminariebygning, hvor Hofdahl i al Jævnhed bød Velkommen. Og efter en kort Andagt af Kærsgaard sluttedes af, for at man kunde gaa til Ro Kl. 10 om Aftenen.

Det var et viseligt Paafund, men det mindede rigtigt nok ogsaa om, at man ventede, at vi skulde være fornuftigere end for 25 Aar siden. Og virkeligt, der var nogle fornuftige, der fulgte Parolen og forsvandt ind paa deres Kamre. Men vi var ogsaa en lille Flok, der i den ægte »hellenske« Aand fandt ind til en Kammerat, hvor vi anbragte os paa en Stol, en Seng, en Kuffert, eller hvor der nu kunde blive Plads. Da gik Snakken som i Ungdommens Dage, — maaske om knap saa høje Emner som dengang, for vi talte saamænd om vore Glæder og Sorger, vore Kampe og Skuffelser o. s. v., indtil vi efter gammel »hellensk« Borgertid, omkring ved Midnat, søgte vore Senge med en ejendommelig Følelse af, at nu var vi i Nissum, og saa var vi der alligevel ikke, d. v. s., »vi gik ikke paa Seminariet.«

S ø n d a g

Morgen oprandt med dejligt Vejr. Og da Klokkerne

kaldte fra den hvide Kirke paa Bakketoppen, var vi med i Skaren, der stævnedes didop. Vi gik ad den morsomme Sti Sønden om Højskolens Have.

Kirken var stopfuld, og det var løftende at høre en kraftig Menighedssang, uden at man selv behøvede at anstrenge sig, og at høre en god Prædiken af den unge Pastor Nielsen.

Og fornøjeligt var det at se og hilse paa de to Veteraner: Lærer Kirkegaard og Kandidat Strøm efter Kirketid, og paa Realskoleejer Bundgaard og Lærer Mølgaard, den Mand, der har holdt 07'ernes VB i sin sikre Bane. De mødte begge i deres Selvejrbiler.

Da vi havde sat en solid Middag til Livs, skulde den programmæssige Udflugt til Thyborøn foregaa.

I 5 Selvejrbiler foregik saa Turen. Paa Kirketorvet i Lemvig skete Dagens første Uheld, idet »Provstens« iltre Bil kolliderede med en fremmed Bil, uden at der dog skete større Ravage. Saa gik Turen videre op ad Danmarks morsomste og kønneste, den vestre Udkørsel fra Lemvig.

Godt paa Vej til Vesterhavet skete det andet Uheld, idet Mølgaards gamle prøvede Vogn punkterede. Meget har den prøvet, ogsaa svenske Skovveje, men Vejen til Thyborøn var for meget af det rædsomme.

Endelig var vi der. Nu er det ikke min Hensigt at beskrive Stedets Skønheder og Ejendommeligheder, der til er Stedet for kendt. Men vist er det, at Thyborøn staar uudsletteligt indskrevet i 07'ernes Bevidsthed. Thi vort Besøg satte Byen paa den anden Ende. Ikke straks. Thi vor Ankomst var ret ubemærket, men des større Sensation vakte vor Afrejse. Og lad mig sige det med det samme, at den, der vakte den, var den, man mindst af alt skulde have tiltroet det, nemlig »Bedste«, J. Nedergaard.

Men lad mig ikke foregribe Begivenhedernes Gang. Straks efter Ankomsten satte vi os til Bords for at drikke Kaffe. Bagefter spadserede vi i Smaaflokke langs Kanalen og havde den Fornøjelse at træffe vor gamle Pædagogiklærer, Hr. Maarbjerg. Jeg især har Grund til at mindes ham med Taknemmelighed, thi jeg tror ikke, at nogen anden Lærer vilde haft Held til at banke Pædens Mysterier ind i mit tunge Hoved.

Der var nogle, der ytrede Ønske om at bade, og der var jo Vand nok. Dog var der fire, som var af en an-

Forreste Række fra højre: J. Nedergaard, Frk. Bjarnesen, Fru Davidsen, Realskoleejer Bundgaard, C. Graversen,
Mølgaard og Søn, Odgaard og Frue, Fru og Hr. Hofdahl, Kærsgaard, Bjerre.
2den Række: Frk. Kynde, Fru Bundgaard.
3die Række: O. Eriksen og Frue, Fru og Hr. Clausen, Fru og Hr. Abildtrup, L. Jacobsen.

den Mening, og som vilde dukke sig i det rigtige Vesterhav. To fik i sidste Øjeblik Betænkeligheder og fraaadede det, desværre var jeg en af de letsindige. Men heldigvis kom en ung Fisker til, og hans Advarsel var for tydelig.

Efter Badet var vi et saare lystigt Selskab, der satte os til Bords for at spise det medbragte Smørrebrød. Vi var efterhaanden bleven sammenrystede og sammenspieste, og den hellenske Aand havde indfundet sig uden Anstrengelse fra vor Side. Det viste sig, at flere af de førnævdede og tyndhaarede Gubber trods de 25 Aar endnu havde noget af Ungdommens Gavtyvehumor i Behold. Og mere end een værdig Hustru saa med Skræk og Undren, hvor let Ægtemanden smøgede de stramme Tøjler af sig og slog bagud som nogen ung Fole. Og saa var det dog først »Bedste«, der slap alle Trolde og Nisser løs.

Thi da vi omsider brød op for at køre hjem, og hver især søgte efter sin Hovedbedækning, var »Bedstes« Hat ikke til at finde. Vi flokkedes om ham og underkastede vore Hatte et meget skarpt Eftersyn, men uden Resultat. Et letsindigt Raad om at forsyne sig med en af Badegæsternes Hatte blev afvist med Harmen. Imidlertid maatte Hatten vel komme for en Dag, og vi kunde ikke godt udsætte Hjemfarten, hvorfor de fire Biler afgik uden at ane, hvilke Følger Hattens Forsvinden skulde drage efter sig.

Vi lagde Vejen hjem om ad Harboøre for at bese den berømte Kirkegaard. Med en vis Ærefrygt saa vi Gravstenen over Heltene fra den sørgelig berømte Redningsbaadsulykke, der ikke blev os mindre nærværende ved, at »Provsten« kunde nævne flere af disse tapre Mænd som sine Slægtninge. Det gik op for os, at hun var af fin og gammel Adel, saavist som den er en Adelsmand, der sætter sit Liv til for sin Næste.

Jeg ved ikke, om Alvoren har været for knugende inde paa den ejendommelige Kirkegaard, saa at den nu fremkaldte sin Modsætning. Men vist er det, at den følgende halve Time blev et Orgie af Munterhed. Men lad mig prøve paa at skildre det, skønt jeg vilde ønske, at jeg havde en Mesters Pen.

Da vi omsider kom ud fra Kirkegaarden, spejdede vi efter den savnede Bil. Og endelig kom den. Og ud traadte »Bedste« — selvfølgelig med Hat paa! Men til

vor Overraskelse var det ikke hans Hat. Da stod vor Forstand stille. »Bedste« havde bemægtiget sig anden Mands Ejendom! Han, der med retfærdig Harme og Afsky havde afvist den formastelige, der havde raadet ham til at gøre netop det, han gjorde. Til hans Retfærdiggørelse skal siges, at han med en til Vished grænsende Sandsynlighed havde bemægtiget sig dens Hat, som havde forbyttet »Bedstes«. Vi fik en Beretning om, hvorledes han med en Sherlock Holmes's Ihærdighed og Snedighed havde undersøgt og forfulgt et hvert Spor af den troløse. Men alt druknede i stormende Munterhed. Den Tanke, at netop B. skulde miste sin Hat, hans utrættelige Arbejde for, at Retfærdigheden skulde ske

Fyldest, var saa uimodstaelig, at vi overgav os paa Naade og Unaade. Vi lo, vi græd, vi peb, vi sang. Kort sagt, vi blev 25 Aar yngre. Og det kunde vi takke »Bedstes« Hat for.

Naa jeg maa slutte dette Mellemspil. Men det er sikkert, at først da forstod jeg Udtrykket: en historisk Hat. Og ligesom en vis Mands Hat er berømt i Frankrigs Historie, vil »Bedstes« Hat mindes i »Hellas«'s Historie.

Vi rullede af Sted og naaede uden videre Hændelser til Lem Skole for efter elskværdig Indbydelse fra Lærer Odgaard og Frue at drikke en Kop Aftenkaffe i deres elegante Hjem i den nye Skole, som O. med Rette er stolt af. Vi tilbragte en hyggelig Aften, men desværre

tillod Tiden ikke en planlagt Diskussion. Det havde ellers været i ægte hellensk Aand, om vi havde brudt en Lanser med hinanden. Trætte naaede vi hjem efter en begivenhedsrig Dag.

M a n d a g e n

var vel den egentlige Festdag.

Efter Morgenmaaltidet samledes vi ovre i den nye røde Seminariebygning, i hvis store Sal Kjærsgaard ledede vor Morgenandagt. Derefter samledes vi inde i den mindre, men hyggelige Læsestue, hvor to Foredrag blev afholdt.

Det første var et Causeri af Undertegnede: »Os selv for 25 Aar siden – og siden«. Men det har kun Interesse for den snævre Kreds, det var beregnet for. At det ikke gjorde udelt Lykke, beviste »Bedste« ved midt under Foredraget at gaa frem og stiltiende lægge sit Ur paa Bordet for Næsen af Taleren, uden at der dog skete større Skade. Umiddelbart efter holdt Festkomite-medlem Hofdahl den egentlige Festtale, et dybt alvorligt Foredrag, der kom fra Hjertet og gik til Hjertet.

Efter denne baade lette og solide aandelige Kost fulgte den materielle i en ikke mindre solid Frokost paa »Borgen«.

Efter Programmet skulde der nu gaaes Rundtur hos Lærerne. Men da kun Kandidaten og Lærer Kirkegaard var hjemme, indskrænkedes den til disse to.

Altsaa spadserede vi med den Alvor og Benovelse, som 25 Aar ikke helt havde fjernet, ind til Kandidaten, der modtog os med sit varmeste Smil. Det kneb lidt med at skaffe Plads til saa mange i Kandidatens Ungkarlehybel. Og vi oplevede at se et Glimt af den kærlige Omsorg, som vi mindedes saa vel fra Seminarietiden, naar hans Hjælp var tiltrængt. Men endelig var da alle bragt til Sæde, og Underholdningen tog fat. Det var her pudsigt at se, at det ikke var dem, der ellers fører det store Ord, der havde synderligt at sige. F. Eks. foldede »Bedste« sig ud, han nød øjensynligt at være i fornuftigt Selskab. Men det er ellers ikke noget daarligt Bevis paa den store Respekt vor gamle Lærer endnu indgød, naar hans gamle Elever som modne Mænd og satte Familiefædre her sad og uvilkaarligt dæmpede Stemmen og lagde et Baand paa sig, som de ellers kun sjælden føler sig besværet af.

Turen gik derefter over til »Home«, hvor Lærer Kirkegaard og Fru modtog os med stor Hjertelighed i deres smukke Hjem. Det kan ikke nægtes, at vi aandede lidt friere op. Her var lidt større Plads, her var en Husfrue, her var et Hjem. Vi nød Fruens veltillavede Frugtvin og Kager, — og vi fandt Mundlæderet igen. Og som Slutning paa Besøget viste Lærer Kirkegaard os rundt i sin store og velholdte Have.

Vel var det morsomt at besøge Lærerne, men hvor vilde det have været ulige mere spændende at kunne have sat sig paa Skolebænken under vore Læreres Katedre. Men man kan nu engang ikke faa alle Ønsker opfyldt her i Livet.

Kl. 3 satte vi os til et hyggeligt Kaffebord og spadserede bagefter rundt i Forstanderens smukke Have, der ligesom hans Hus var stillet til vor Disposition under hans Bortrejse. Ret snart stillede vi op til den selvfølgelige Fotografering, der besørgetes af Graversen med en gammel Fotografis Rutine. Der blev taget et stort Gruppebillede og flere smaa Situationer, der iblandt selvfølgelig et af Manden med den historiske Hat, den, han endelig var kommen i Besiddelse af.

Vi var nogle Stykker, der benyttede Eftermiddagens Frihed til at »inspicere« den nye Østre Skole. Og det kan ikke nægtes, at den fik Tænderne til at løbe i Vand paa os, stor og flot som den er og rigt udstyret med Materiel. Men det er jo ogsaa en Øvelsesskole for Seminariet. Hvor maa de blive dygtige de unge Mennesker, der uddannes under saa gode Forhold. Skade kun, at det kniber for saa mange at faa Brug for Evnerne og Lærdommen, naar Uddannelsen er endt.

Kl. 6 stod saa Dagens Festmaaltid, hvortil vi samledes om de festligt dækkede Borde sammen med Hr. og Fru Kirkegaard og Kandidaten.

Vi var naturligvis ikke kommen langt hen i Spisningen, før Talerne tog fat. Der var mange gode og baade alvorlige og muntre Taler, og de blev holdt med en vis Virtuositet, da de fleste af os, hver paa sit Sted, har haft Lejlighed, og man kan vel ogsaa sige Pligt til at opøve Evnen til at holde en Tale ved festlige, snart alvorlige, snart fornøjelige Begivenheder. Vi var i den Retning ulige bedre udrustede, end da vi for 25 Aar siden prøvede, om Isen kunde bære.

Lærer Kirkegaard holdt en ægte lun »kirkegaard«'sk

Tale, saa ved alle Nissum'itter, hvad jeg mener. Den vægtigste Tale blev maaske holdt af P. Eriksen; med dyster Alvor mindede han os om, hvad de næste 25 Aar vilde bringe os.

Det var helt velgørende, da der fulgte lysere Toner paa.

Ligeledes satte flere Sange Humøret op, de var alle forfattede af den Sæbypoet, Lærer Kjærsgaard. Især gjorde følgende Sang Lykke:

I Skolens Tjeneste.

(Paa Tave Bondes Ager.)

Paa Folkeskolens Ager vi vandrede ud,
til Sogneraad vi traved i Regn og i Slud —
med Hatten i Haanden den Embedsjæger stod —
»Saa trowr do no osse, te do ka styr de smo?«

Bag Skolestuens Vægge vor Embedsbroder gik
og talte ex cathedræ med Sving og Mimik,
men stundom det skete, at han gik rent i Staa.
»Hvad har du vel tænkt dig, at du skal lær' de smaa?«

Og Barnesmilet smelted den snærende Skal
af Kundskabers Mængder i Maal og i Tal —
hengemte var de alle den første Dag derpaa.
»Se, nu ta'r vi fat paa at stave med de smaa!«

Saa staved han sig gennem den trælsomme Dag,
ja, Stavning blev for Alvor hans vigtigste Fag;
den Dag han ej staved, han rent i Dvale laa.
»Mon aldrig det dæmrrer for alle disse smaa!«

Og Peter skriver »sitte«, hvor andre har »sat«,
ved »ligger« lægger Maren sin Pen og en Klat,
af »d« er der baade for mange og for faa.
»Ak, blot jeg et »m« og et »n« fik lært de smaa!«

I Regnekunsten gaar det imellem fatalt,
de tæller deres Fingre, men Tallet er galt;
dog Ispind og Gummi de kender Prisen paa.
»Saa er der dog dem, der kan regne med de smaa.«

I femogtyve Aar har vi kæmpet og stridt,
og maalt i Guld og Ære vi naa'de kun lidt.
Men var det et Arbejd, som andre oversaa,
det staar dog i Lyset fra Barneøjne blaa.

Kl. 8 Aften lød Programmet paa Lysbilleder fremvist af P. Eriksen. Og »Nissum gennem Aarene« blev set

med dybeste Interesse og nu og da hilst med Jubel, naar kendte Ansigter og Begivenheder viste sig. Men da Lærer Gadegaards Ansigt kom til Syne paa den hvide Baggrund, da blev der tyst og stille. Da mindedes vi vor dygtige Mathematiker, Regner og Naturhistorielærer.

Desværre blev Fremvisningen af Jubilanternes private Billeder en Skuffelse, da Materialet var for ringe.

Hvad der derimod ikke blev en Skuffelse, men en pragtfuld Sejr, det var Frk. Bjarnesens Foredrag om 07'ernes »Presse« med ledsagende Lysbilleder. De forskellige Prøver paa 07'ernes digteriske og journalistiske Evner og Tegnekunst vakte Forsamlingens Munterhed og kaldte levende frem i Erindringen Mindet om den sorgløse og lykkelige Ungdomstid.

Det var et rigtigt og heldigt Greb i Posen, som Festsomiteen havde begaaet.

Og saa satte vi os langt ud paa Aftenen til det sidste og hyggelige Kaffebord.

Og saa var Klokken bleven tolv, og vi skulde gaa til Ro. Men det kneb. Det kneb med at bryde op. Det var næsten ikke til at forstaa, at nu var Festen forbi. At Morgendagen derefter skulde vi spredes ud over hele Landet, hver til sin Afkrog eller til sit lille Centrum. Vi var dog saa mangen Gang efter et festligt Lag for 25 Aar siden skiltes med den altfor trygge Følelse, at i Morgen kom der atter en Dag. Men nu. I sin Fortvivlelse sagde en af Deltagerne, idet han traadte ud paa »Borgens« Trappe: »Godt, at man har noget at rejse til!« Og samtidig gjorde han den Opdagelse, at han havde jo rent glemt dem derhjemme, i den Grad var han bleven fanget ind af Stedets Aand, Kammeraternes Samvær og de mange Minder.

Afslutning.

Morgenen efter samledes vi til det sidste Maaltid, og »Bedste« gav os de sidste alvorlige Ord med paa Vejen. Saa kom Opbruddets og Afskedens Stund med sin Vemod.

Og før jeg vidste af det, sad jeg i Jacobsens lækre Ford paa Vej til Struer. Og da han havde sat mig af paa et lille Torv, og vi havde taget Afsked med hinanden, stod en ældre bedaget Herre og stirrede efter en Bil, der fjernede sig alt for hurtigt. Det var det sidste Glimt af 07'ernes Jubilæum.

AUGUSTIN WØLDIKE

NATIONALSANGENS FORFATTER

Af J. Søndergaard Jacobsen (06).

Der var stor Fest i Nissum den 10' November 1906. Der var Mortensfest; det havde der nu været før, men denne Gang var der noget særligt paa Færde: Hel- las' første Banner skulde afsløres, og dette var, som det hedder i Datidens Presse, »Festens egentlige Centrum« og »efterfulgtes af Festens Glansnummer, en af Hr. Musiklærer Møller komponeret og af en Hellener forfattet Fanemarch. Den gjorde stormende Lykke og lød prægtig, akkompagneret af Violiner, Bratsch og Klaver.« Denne »Fanemarch« blev Stedets Nationalsang; den har siden lydt Gang paa Gang og ofte været med til at skabe den rette nissumske Stemning i en Feststund. Forfatteren er i Referatet blot betegnet som »en Hellener«, hans Navn er dog bekendt af enhver Nissumit, men for de fleste er det ogsaa kun Navnet. Som hans Kammerat og Ven vil jeg gerne nu i 25-Aaret for hans Dimission fortælle lidt om ham.

*Augustin Reiman Wøldike
Christensen*

er født den 7. Febr. 1884 i Gelsted, Herlufmagle Sogn ved Næstved.

Hans Fader var Lærer ved Forskolen der. I Sommer kom jeg for første Gang ad Landevejen gennem Gelsted og saa da det Hjem, som jeg saa ofte havde hørt omtale, men indenfor kom jeg ikke, thi den Familie, som jeg syntes jeg var kommen til at kende saa godt, skønt jeg aldrig havde set den, var ikke mere til Huse der, og

den gamle Lærer og hans Hustru var stedet til Hvile paa Herlufmagle Kirkegaard ved Siden af deres Dreng.

Efter Konfirmationen kom Wøldike i Boghandlerlære i Næstved. Til denne gamle By og dens smukke Omgivelser nærrede han stor Kærlighed. Det kom tit frem i hans Tale, og i »Dæmring« har vi et Udtryk derfor i Skitsen: Byen ved Aaen. Derimod var han ikke særlig glad ved sin Gerning i Bogladen. Det Indblik, han fik i Handelslivet, gav ham ikke Lyst til at fortsætte ad den Vej. I Efteraaret 1901 forlod han Næstved og kom paa Højskolen i Haslev. Her modnedes Tanken om at gaa Lærervejen; han blev da paa Skolen i Sommermaanederne som Medhjælper i Haven og kom saa til September i F-klassen i Nr. Nissum. Da jeg en Maaned senere kom ind i Klassen, var W. en af de første, der gjorde Indtryk paa mig. Hans ranke, spændstige Skikkelse, det smukke, særprægede Ansigt, den kultiverede Stemme, det formfuldendte Sprog, hans større Erfaring, altsammen gjorde det sit til, at jeg saa op til ham, men de første Maaneder kom jeg dog ikke meget sammen med ham. Saa en Dag i en Skrivetime spurgte Lærer Kirkegaard, om der var nogen i Klassen, der havde Lyst til at overtage Vikarpladsen ved Madum Skole. Den Mand, jeg boede sammen med, Peter Ludvig Hannibal Fenneberg, meldte sig. Lidt længere hen i Timen fik jeg et Brev fra W., hvori han i meget poetiske Vendinger foreslog mig, at vi skulde bo sammen, hvis F. rejste. Jeg blev i høj Grad overrasket, men følte mig beæret ved Tilbudet og gik derfor gerne ind paa Forslaget. Hen paa Foraaret flyttede vi saa ind i Bogbinder Petersens Hus i Korinth som dette Huses første Beboere. Vi kom nu ind paa at læse vore Lektier sammen, og det fortsatte vi med, saa længe vi gik i Klasse sammen. Da vi efter Sommerferien begyndte i I. Klasse, flyttede W. op hos Lærer Gadegaard, og jeg fik Værelse paa Athen. Vi tog fat paa Lektierne, saa snart Middagsmaden var spist. Arbejdet foregik gerne paa W.'s Værelse og tog det meste af Eftermiddagen, dog blev det ret jævnlig afbrudt af Drøftelse af Emner, der kun ret fjernt stod i Forhold til Studiet. Mens vi var i I. Klasse, havde jeg Bestillingen at uddele Brevene. En Dag havde Bent Post bedt mig om at bekendtgøre, at han fra den følgende Dag vilde komme en Time tidligere, og Brevene, der skulde med, maatte være indleveret

Klokken 1. Da jeg kom op hos W. for at læse, drøftede vi, hvorledes en saadan Bekendtgørelse burde formes for at gøre tilstrækkeligt Indtryk. W. mente, at den burde illustreres og tog straks et stort Stykke Papir frem, hvorpaa han fremtryllede et Billede af Bent, der paa sin Cykle rullede ned ad Bakken ved Præstegaarden, mens et paa en Telefonpæl anbragt Ur viste 1⁰⁵. Længere tilbage saas en Seminarist, der i rasende Løb søgte at indhente den punktlige Tjenestemand, tydeligt nok i den Hensigt at faa et Brev med, som han holdt i stiv fremstrakt Arm, og hvorpaa man af Udskriften kun kunde skelne Betegnelsen »Frk.« Da Produktet var færdigt og til vor udelte Tilfredshed, gik vi ned til Lærer Gadegaard, der smilende satte sit Navn under, efter at vi havde forklaret ham Sagens alvorlige Sammenhæng. Plakaten blev ivrig studeret, men dette til Trods saa vi dog et Par Dage senere hele Situationen (÷ Uret), idet K. F. Frandsen satte sit Helbred paa Spil for at faa et Brev med til sin Hjertenskær.

Naar Studierne afbrødes af det friere Samvær, var det som oftest W., der med sin større Kundskab om den store Verden eller ud fra, hvad han havde læst i de ledige Stunder i Bogladen, var den belærende. Da vi det følgende Aar boede ved Siden af hinanden paa Sparta, skete det gerne, naar det begyndte at skumre, at W. dundrede paa den tynde Bræddevæg, som adskilte vore Værelser, og raabte: »Søndergaard! Kommer du ikke ind at holde Mørkning?« Naar jeg saa kom derind og blev anbragt i hans Flugtstol, mens han selv tog Plads paa sin med polstret Laag forsynede Trækuffert, fik vi os mangen god Samtale. Det svindende Dagslys blev efterhaanden afløst af Mørket, men saa var det, som om vi var hinanden nærmere og meddelte hinanden af Hjertets inderste Tanker.

W. var en Mand, der betød noget i Kammeratskabslivet, uden at han dog paa nogen Maade søgte at tiltage sig en Førerstilling; derimod kunde han nok være med til at give en Dukkert, hvis nogen søgte at tiltage sig en saadan Stilling. Han var vittig og slagfærdig, og hans gode Humør virkede uvilkaarligt ind paa Omgivelserne. Sproget mestrede han baade i Tale og Skrift. Om det sidste er der talrige Vidnesbyrd i de første Aargange af »Dæmring«. Hans Stile var ofte Mesterværker, og jeg var imponeret, naar han læste dem for

mig, men følte det paa den anden Side beskæmmende at sammenligne det med, hvad jeg møjsommeligt havde faaet nedskrevet om det samme Emne. Undertiden kunde han maaske komme lidt for højt op, men saa var Kandidaten der med en Randbemærkning. Engang havde han anvendt en Portion Satire over Sogneraadene paa Landet og blandt andet skrevet, at de ofte sparede paa Skillingen og lod Daleren springe. Hertil bemærkede Kandidaten: Hyppigere sparer de vist paa begge Dele. — W.'s Evne som Forfatter satte, foruden hvad han skrev i »Dæmring«, ogsaa Frugt i enkelte Lejligheds-sange. Saaledes blev en Sang, skrevet i Anledning af Chr. IX's Død, trykt og uddelt til Brug ved Sørgefesten i Kirken den 18. Febr. 1906. Men det af hans Forfatterskab, der længst vil bevares, er Nationalsangen, men denne er saa velkendt, at den ikke behøver nærmere Omtale.

W. var desuden en meget interesseret Sportsmand. Naar der kaldtes til Fodbold eller Kriket, var han en sikker Mand, og han var lige dygtig til begge Dele, maaske undertiden for aggressiv, saa han er næppe helt uden Skyld i det Indtryk af Spillet, som en »Tilskuere« giver Udtryk for i »Dæmring« 1905. Men det Fag, hvor han fremfor noget andet havde sin Styrke, var Sangen. Hvor kunde hans smukke Stemme virke betagende, hvad enten han lod den høre ved Koncerter eller i Kammeraternes Kreds, og han gjorde sig aldrig kostbar, men var altid rede til at glæde os med en Sang. Mange vendte, at han skulde drive det til noget stort som Sanger, og dersom hans Løbebane ikke saa tidlig var blevet afbrudt, var det nok ogsaa sket. I »Ringkøbing Amts Dagblad«s Omtale af ham ved hans Død fremhæves ogsaa hans Deltagelse i Kirkekoncerter i flere af Egnens Kirker.

I Foraaret 1905 maatte W. afbryde sin Læsning paa Grund af Sygdom. Han var ret nedbrudt, da han rejste til sit Hjem, hvor han tilbragte Sommeren, men da vi i August mødtes ved det første Seminaristmøde i Fredericia, var han atter munter og glad, og efter Sommerferien begyndte han igen i II. Klasse. Nu kunde vi saa ikke længere følges ad i Arbejdet sammen, men Kammeratskabet kunde ikke derfor brydes, og da vi forlod Seminariet, blev han Medlem af vor Vandremappe. Det blev jo ikke ofte, han fik Lejlighed til at skrive i den.

I et af Brevene kommer hans Kærlighed til Nissum og Kammeraterne smukt til Orde; det vil jeg gerne fremføre lidt af: »Kære allesammen! Blot jeg kunde trykke jer i Haanden og sige Tak for de dejlige Breve. Alle de gamle kære Minder fra Nissum fik jeg Lejlighed til at gennemleve, og jeg kom til at længes saa stærkt efter jer alle, — efter Seminarietiden. Det er ikke første Gang, at jeg har længtes efter Nissum og alle de kære Ansigter, der associerer sig med denne Forestilling. Det var en Eftermiddag for en Maanedstid siden, jeg sad og saa paa en Del store Fotografier fra Seminarietiden. Et var af et Hold Fodboldspillere fra sidste Aar, et andet af en Gruppe »candpæd«'er i Præstens Have, et tredje var fra skriftlig Eksamen, et fjerde var af Sangforeningen, et femte fra en Koncert, et sjette fra »Modersmaalets* Udflugt til Hjerm (Har I det endnu, Søndergaard, Rauff, Therkildsen, Mygdal, P. O. og Præstholtm). Jeg ved ikke rigtig, hvad det var, der passerede med mig, men jeg fik lidt af en trykkende Fornemmelse i Nærheden af Hjertekulen, og saa maatte jeg skynde mig ud at trække lidt frisk Luft i Kjellerup Anlæg, medens jeg ønskede, jeg kunde have faret af Sted mellem Seminariet og Kongensgaard i Stedet!«

Som det fremgaar af Brevet var W. paa dette Tidspunkt i Kjellerup, hvor han var Lærer ved Realskolen. Aaret efter blev han 2^dLærer i Hvidbjerg paa Thyholm, men kun for kort Tid, da han allerede i Foraaret 1909 fik sit sidste Embede ved Ulfborg Stationsskole. Den sidste Omflytning faldt det ham lidt vanskeligt at blive fortrolig med. I den første Tid syntes han, at Arbejdskaarene var saa vanskelige, at han ikke mente at kunne blive hjemme der, men det lykkedes alligevel. Han blev glad ved sin Gerning og fik et smukt Eftermæle derfra.

En Dag i Juli 1910 traf vi sammen i Nr. Nissum, hvortil vi begge efter at have faaet Sommerferie var kommen for at opfriske gamle Minder og for at høre paa Eksamen. W. sagde da: »Jeg vil med dig hjem i Dag«. Det havde han ofte været og han havde altid været en velset Gæst i mit Hjem, saa jeg glædede mig dertil, men da vi om Eftermiddagen skulde af Sted, havde han ændret sine Planer og tog i Stedet over til

* »Modersmaalets« var en Forening, hvor vi ved Sammenkomsterne skulde indøves i Brugen af Rigssproget, der for de fleste var et fremmed Sprog, og hvor vi for ramme Alvor drøftede nogle for vor Alder ret ejendommelige Emner.

Foreningen »Modersmaalet« paa Udflugt 1904.
Therkildsen, A. Mikkelsen (Hølund), J. C. Jensen. Rauff, O. M. Ovesen, A. Lund,
P. O. Hansen, Søndergaard, Mygdal, Maurits Jensen, Laust Blander,
Præstholt,
Wøldike, Sofus Andersen.

sin gamle Virkekreds paa Thyholm. Der var det saa en Dag, at han ved en Badetur var kommen saa langt ud i Limfjorden, at han til Trods for, at han var en dygtig Svømmer, ikke mente at kunne bjerge sig i Land. Ved en voldsom Kraftanstrengelse lykkedes det imidlertid, men det havde taget saa haardt paa ham, at hans Helbred var nedbrudt.

Han fik dog begyndt Skolen igen efter Sommerferien, men nogle Dage efter fik han som et apoplektisk Tilfælde og blev kort efter indlagt paa Tarm Sygehus. Da Sygevoognen kørte med ham, græd hans Skolebørn. Jeg var dengang Lærer i Skjern, men var paa dette Tidspunkt paa Manøvre. Først efter at jeg i Oktober var kommen hjem, fik jeg en Dag Meddelelsen i et Brev fra Mor. Saa snart Skolen var forbi, skyndte jeg mig af Sted til Tarm. Jeg fandt den Dag W. i godt Humør, han haabede snart at blive rask og talte frejdigt om sine Fremtidsplaner. De følgende Gange var det snart daarligere, snart igen lidt bedre, men efterhaanden blev det dog tydeligt, at det gik tilbage, og den sidste Dag jeg var der, fik jeg den Besked, at ingen maatte komme ind. Jeg saa det sidste Glimt af ham gennem Døren, da en Sygeplejerske gik derind. Nogle Dage senere kom en Kammerat op til mig og sagde stille og alvorligt: »W. er død. Han fik en skøn Død«. Da det var paa det sidste, sagde han til sin Søster: »Det er længe siden, jeg har bøjet mine Knæ«. Og saa bøjede han sig frem og lagde sig paa Knæ og bad en inderlig Bøn. Kort efter sov han stille hen. Han var nu gaaet ind til den Herlighed, som han engang havde skrevet saa smukt om i et Juledigt:

O, herlige Tanke,
at engang for evigt
Guds Børn skal samles
til Jul derhjemme,
hvor Sorgen er borte,
hvor Synd er ej mere,
hvor Hvilen er evig!

Sin Grav fik han paa Herlufmagle Kirkegaard i den herlige sydsjællandske Egn, som han saa ofte havde besunget. En mørk Novemberdag stedtes han til Hvile. Først adskillige Aar senere faldt min Vej gennem denne Egn. Jeg gik ind paa Kirkegaarden og fandt efter

nogen Søgen min Vens Grav. En Mindesten fra hans Skolebørn viste Stedet. Jeg dvælede længe i Mindet; og saa kom den frem i mine Tanker den Sang, han havde sunget ind i os saadan, at jeg aldrig kan høre den uden at tænke paa ham:

Sølvsnoren brister dog engang,
Da bli'r der tyst i denne Dal,
O, men en Morgen fuld af Sang,
Jeg vaagner op i Kongens Sal.
Da skal jeg frelst fra Synd og Ve
Ansigt til Ansigt Jesus se.

EN JUBILÆUMSTALE

— SKRIFTLIG

Af *Harald Berg* (23).

Før 40 Aarsfesten i Sommer havde jeg samlet lidt sammen, der skulde bruges til en Tale ved Festen, hvis det ellers kunde falde sig saadan. Jeg blev syg og kom ikke med; men da der dog maaske er lidt i Tankerne, kommer de her — hvis de da ikke ligger i Redaktørens Papirkurv.

Ved en Skole, hvor der er flere Lærere, vil man ikke undgaa af og til at mærke noget til, hvordan Eleverne vurderer deres Lærere. Ikke saa sjældent ses det, at den Mand, de er mest glad for og helst hører, er en Mand, som i Virkeligheden er ret indholdsløs, eller maaske endda en Mand, hvis egentlige Indhold er af en saadan Art, at man ikke kan ønske ham som Forbillede eller Leder for andres Tanker. Man kan med Ærgrelse og Sorg se det, selv bortset fra, at man som Lærer maaske er misundelig paa, at det gaar saa godt for den anden.

Men hvor meget betyder nu det, at en Lærer har Tag i sine Elever, og at de gerne hører paa ham? Ja, det betyder vist altid en Del, og somme Tider kommer det til at betyde meget, men oftest ikke saa meget, som det kunde se ud til lige i Nutiden.

Der er noget, der hedder Erindringens Vurdering — el. skulde det hellere kaldes Erindringens Omvurdering. Det er en Kendsgerning, der bliver tydeligere for mig, jo mere jeg faar at erindre af, og heri ligger min Hovedtanke med disse Linier. — Naar en Mand og Sam-

været med ham kommer noget paa Afstand, da kan det være helt underligt at mærke, hvordan en hel Del af Manden svinder væk, medens andet, som man før ikke havde tænkt paa, ja, tilsyneladende slet ikke set, det kommer frem. Saa begynder Omvurderingen, og det kan godt ske, at Vægtskaalene nu faar en anden Stilling. Det, der gav Manden Betydning, er maaske noget, der glemmes, naar man ikke ser ham. Eller det, der gjorde en Mand lille, ses nu at være noget uvæsentligt, og andre vægtige Ting træder frem..

»Gamle Andersen« i Jacob Knudsens »Jyder« var for sine Elever en ringe Mand, ja ligefrem en ynkelig Mand; men man aner, at naar disse Elever som gamle skal til at fortælle om deres Lærere, saa vil mange sige saadan noget som: Han lærte mig, at Toner kan fortælle noget; han lærte mig, hvad Musik var, og han var egentlig med sine Svagheder et prægtigt Menneske. — Naar ældre Mennesker fortæller om deres Lærer el. en anden Mand og saa til sidst siger: Vi syntes dengang, — —, men — —, saa er det, der kommer efter dette *men*, en Dom, der for mig sætter Manden, hvor han skal staa — enten det saa bliver en hel Del højere eller lavere end det, man ellers kunde slutte ud af deres Beretninger om ham.

Der er altsaa god Grund til ikke at tage sig det alt for nær, hvis en Mand opnaar Anseelse og Betydning blandt sine Elever, skønt han ikke kan el. maaske ikke vil føre dem til noget godt — og god Grund til ikke at se tragisk paa det, naar en Mand med nobel og fin Karakter og ærligt Arbejde og Stræben ikke synes at betyde noget. — Hver af dem, vil senere faa deres Dom — og dermed en ny Betydning for dem, de har arbejdet iblandt.

Men der er ogsaa Grund til at se paa, hvad man selv har omvurderet i Aarenes Løb, og om man ikke der ved er kommet til at skyldes noget, som man ikke har faaet sagt Tak for.

Paa den gamle Skole i Nr. Nisum blev vi godt udrustede; jeg følte med Glæde og Taknemmelighed, at baade dette og dette lærte vi godt, og Følelsen voksede snarest den første Tid efter Eksamen, naar jeg mærkede, hvordan en god Undervisning og et godt Forbillede satte mig bedre i Stand til selv at kunne yde og tilrettelægge en god Undervisning. Men ret hurtigt svandt dette helt væk. Jeg havde fundet min egen Form og

havde faaet lært Stoffet paa en grundigere og friere Maade. — Men var saa Læreaarene glemte og deres Betydning væk? Nej, langt fra. Nu fik man Øje paa noget andet, som havde Betydning, og som blev meget mere værd, end hvad man før havde set paa. Under Undervisningens skematiske og forudgivne Form dukkede den Personlighed frem, der var hos Manden, der underviste. Den Aand, det blev gjort i, blev tydelig. Sagt paa en Maade til: Man saa og forstod noget af det subjektive, der laa under den objektive Undervisning. — Det gode i Stedets Aand og Tone blev ogsaa tydeligere. Man kunde længes efter dette og ønske og stræbe efter, at noget af det maatte hænge ved en, hvor man kom hen.

Jeg var glad ved min Seminarietid og har tidt tænkt og nok ogsaa udtalt en Tak for den. Nu *ti Aar efter* har jeg en Tak til at sige. Det er en Tak for, hvad Seminariet og mine gamle Lærere betyder for mig *nu*.

Og jeg vil ønske, at enhver Elev *ti Aar efter* maa have Følelsen af, at der er noget at sige Tak for. For saa har det været gode Aar, han har haft paa Skolen.

„Dor Moder“.

*Fremsagt ved Seminariets 40 Aars Fest
den 17. Maj 1932.*

Af Steffen Steffensen.

I

De satte Bo saa viden om,
de Sønner fra den gamle Gaard;
men Tanken drog, ihvor de kom,
mod Hjemmet fra de unge Aar.
Tit sendte de en Hilsen frem;
men nu staar Hjemmets Dør paa Klem;
– de har lagt alt til Side
og er paa Vejen hjem.

Maaske var Verden haard og kold;
kan hænde Sorger stødte til,
saa de i mørke Tankers Vold
saa Livets Lykke staa paa Spil.
Da toned Mindets sære Sang,
og Ordet »Hjem« fik sælsom Klang,
hvor gyldne Ungdomsdrømme
blev drømt saa mangen Gang.

Nu har de faaet Randslen snørt
og Vandringsstaven fast i Haand;
de stævner imod Hjemmet, ført
af Mindets bløde, stærke Baand
at samles i et Vennelag,
hvis Hu er vendt mod samme Sag,
i Hjemmets Kreds hos Moder
paa hendes Højtidsdag.

II

Alt omtrent
 er endevendt
 der hjemme paa den gamle Gaard;
 fra hvert Skur og bag hver Mur
 der lyder friske Stemmer.
 Overalt
 der bliver kaldt,
 og tusind Stemmer Øret naar;
 hver en Gæst skal mærke Fest,
 saa han det aldrig glemmer.

Hverdagsslid
 og Døgnets Strid
 det ænses kun af saare faa;
 større Sag
 er for i Dag.
 – Da tier man med Snakken.
 Aabenbart
 er alt nu klart
 til Gæsterne, der ventes paa.
 Hver er spændt,
 og Blikket vendt
 mod Vejen over Bakken.

III

Nu er saa Stunden kommen, og Gæster strømmer ind;
 der gives Haandtryk, Øjne ler saa glade.
 I Haven bølger Flaget i den lune Foraarsvind,
 og Snakken lyder gennem Lo og Lade.

»Husker du?« – »Ja, husker du?« – det lyder rundt omkring:
 mens Blikket søger gamle kendte Steder.
 Og selv de smaa Skærmydsler svinder ind til ingenting,
 naar Mindet først sit Skær saa nænsomt breder.

Og se den nye Bygning, der hæver sig mod Sky!
 – Der bliver stadig ændret paa Bedriften –;
 og selv de lave Stuer fremtræder nu saa ny
 og bærer Præg af Tidens Krav og Skiften.

I sine egne Tanker en enkelt vandrer om
 i Havens Gange mellem dunkle Grene.
 Der gemmes kanske Minder i Hjertets Helligdom,
 der bedst kan trylles frem, naar han er ene.

Men mangan en, som søger til Mindets store Bog
 – i større Ting og Forhold vel bevandret –
 staar nu i dybe Tanker saa stille i en Krog
 og tænker: »Ak, hvor alt dog er forandret!«

IV

Vær hilset vor Moder
 paa Højtidens Dag!
 Vi bringer vor Hyldest
 i festlige Lag.

Du grundede dit Hjem
 under Bøn og i Tro;
 de Vækster, du planted,
 fik Lov til at gro.

Men Tiderne skifted,
 og Aar fulgte Aar,
 end styrer du støt din
 grundmurede Gaard.

Den Ungdom, du fostrede,
 – Folket til Gavn –
 vil huske at elske
 og ære dit Navn.

Og mens vi dig hylder
 i festlige Lag,
 vi tolker et Ønske
 for dig og din Sag:

Giv hver, der forlader
 din skærmende Haand
 en Glød med fra Hjemmet
 og Præg af dets Aand!

V

Den lyse Dag gaar nu snart paa Hæld,
og Solen staar lavt over Heden.
Nu drager Skarerne bort mod Kvæld
som Fugle, der søger mod Reden.

Der bydes Farvel med duggede Blik
og Tryk af kærlige Hænder;
og stundom voldte et enkelt Nik,
at noget i Sjælen brænder.

Paa Bakken de vender sig sidste Gang,
— ser Træernes Toppe forsvinde;
den lyse Dag, med dens Liv og Sang,
er borte og staar som et Minde.

Men hvergang vi drømmer vor Drøm paany,
— og det indtil Haarene graaner —
da ser vi, at selv over sorten Sky
sig Himmelen hvælver og blaaner.

FESTSANG

VED

40=AARS FESTEN PAA SEMINARIET

16.-17. MAJ 1932.

AF I. P. JENSEN (32).

Mel.: Som en rejselysten Flaade.

Lagt i grofrisk Muld en Spire
L voksed frem og blomstred smukt, —
svunden er Aartier fire,
end den bærer Blomst og Frugt.
Stamme stærk med Saft og Marv
trodser trange Tiders Tarv
og staar stærk i Striden.
Den, der staar i Sandheds Sold,
kender alt det ondes Vold
trods dets Vælde liden.

Hvor for fyrrer Aar tilbage
Korn stod grønt paa Agres Tavl,
ligger smukt i vore Dage
Hellas' By med Gavl ved Gavl.
Der, hvor Bonden svang sin Pisk,
vokser nu en Ungdom frisk
under Aandens Tugten.
Her i lærdomsmuldet Jord
Livet styrker det, der gror —
modner Arbejdsfrugten.

Tiden ofte ynder adle,
 det, der spirer i det smaa;
 hvo, der Ringhed ej vil dadle,
 ofte frem til Højhed naar.
 Hvor med Livets Gud i Pagt,
 ringe Sæd i Tro bli'r lagt,
 signer Sollys Sæden,
 er end intet uden Brøst,
 giver saadan Sæd dog Høst, —
 giver Løn i Glæden.

Ikke den, der høj'st sig hæver,
 har den største Løn fortjent;
 Troskab er det kun, Gud kræver,
 — mindre Ord, men ærligt ment —.
 Vandt du ingen Førsteplads,
 — Verdens Ære, Guld og Stads —,
 fik du Kraft til Kampen; —
 bedre kæmper øvet Hær
 i det stille Hverdagsskær
 end i Lys fra Rampen.

Solskær glimted' ej paa Vejen
 for hvert Trin, du fremad gik,
 men var Alvor med i Legen,
 Lysets Skær du altid fik;
 thi du førtes af den Gud,
 der har lært os Livets Bud:
 søger først Guds Rige;
 han, der talte disse Ord,
 nærer og for den, der tror,
 Livets Tarv tillige.

Her fra dine lyse Agre
 plantedes i Landet ud
 Lærersflok, som Livets fagre
 Skat vil løfte op mod Gud.
 Slig en Datter, slig en Søn
 var dig dog din bedste Løn
 for, hvad du har øvet.
 Deres Gerning fast skal staa,
 selv om du i Grav maa gaa,
 naar det visner — Løvet.

Stærk i Striden har du staaet
i de fyrretyve Aar;
meget har i dem du naaet,
Troen trodsed trange Kaar;
ej din Gang blev træt og tung,
endnu staar du frisk og ung,
store Maal du evner.
Trofast Vagt vi om dig slaar,
deler med dig dine Kaar,
og din Vej vi jævner.

Vers tre og fem blev af Hensyn til Sangens Længde ikke medtaget ved Festen,
men er medtaget her for Helhedens Skyld.

I. P. J.

A A R E T, D E R S V A N D T

●

En festlig Optakt fik Aaret ved *Indvielsen af Seminariets nye Bygning* 17. Januar 1932. Byggeriet skildrede jeg i Fjor; Indvielsesdagen vil jeg gerne omtale her. Efter en Middag for Haandværkerne, den lokale Presse m. fl. samledes man i den nye Festsal til selve Indvielsesøjeblikket, i hvilken foruden ovennævnte deltog Elever, Lærere, Naboer og Bestyrelse samt enkelte særlig indbudte, hvoriblandt som Ministeriets Repræsentant Skolekonsulent Kaalund-Jørgensen. Først bød Forstander Gjelstrup velkommen; han gjorde Rede for Bygesagen og rettede en Tak til Ministeriet, Arkitekt Bruun og Haandværkerne; og idet han tilsidst takkede Bestyrelsen, udtalte han Ønsket om, at Seminariets Elever og Lærere maatte blive værdige Brugere af Huset. Derpaa talte Bestyrelsens Formand, Provst Th. Møller; han mindedes Grundlæggeren, Pastor Ad. L. Hansen og skildrede det som Seminariets Maal at opdrage de vordende Lærere og derigennem ogsaa Børnene til som Ørnen over Universitetets Indgang at se hen til det himmelske Lys; under Bestyrelsens og Lærerstabens Arbejde derpaa var Seminariet vokset Sennepskornets Vækst, med et stærkt Rygstød i Kredsen af Forældre, Aktionærer og gamle Elever. Efter Talen foretog Provsten den højtidelige Indvielse i den treenige Guds Navn, hvorpaa Skolekonsulent Kaalund-Jørgensen havde Ordet, Skolekonsulenten overbragte Ministeriets Lykønskning og fremhævede som den nye Lovs Særkende Bestræbelsen for at bringe Eleverne i et direkte Forhold til Stoffet. Derpaa udtalte han sin Glæde over, at Nørre Nisum Seminarium som et af de første havde imødekommet den nye Lovs Krav, og sluttede med Ønsket om, at det nu, da Lysstyrken var forøget, bedre endnu end før

maatte kunne udføre Fyrets Gerning »at lyse og at lede« (Chr. Richardt).

Om Aftenen maatte Festsalen igen holde for. Som en smuk Afslutning paa Dagen holdt Skolekonsulenten her et instruktivt Lysbilledforedrag om: »En Time i Folkeforbundets Historie«, Musiklærerens Kor sang, og tilsidst gik man over paa »Borgen« til en Kop Chokolade for Seminariets Elever og Lærere.

Hele denne Dag satte paa en meget værdig Maade Kronen paa Byggeværket. Der var almindelig Glæde over at være naaet saa vidt; thi Byggetiden havde været omend interessant, saa dog ogsaa anspændende med mange vigtige Overvejelser og Afgørelser og med megen Travlhed; tillige havde Krisen, som midt i det hele satte ind, voldt Bestyrelsen mange økonomiske Vanskeligheder. Nu var alt dette vel overstaaet; og det var en Lykke at Sagen i det væsentlige var til Ende inden Krisen; derved fik vi en forsvarlig Løsning, som sikkert i det lange Løb vil vise sig at være den rette, mens vi ellers sandsynligvis havde faaet en ret tarvelig og i Længden utilfredsstillende Ordning, i hvilken dog mange Penge var blevet begravet. Endnu bør tilføjes, at Ministeriet lod foretage en Tillægsvurdering af det nye, der nu var kommet til ved Seminariet; det ansattes til 70,600 Kr., hvilket Beløb derefter blev optaget paa Finansloven som tilskudsberettiget efter de sædvanlige Regler.

Kort Tid efter Indvielsesdagen var en ny stor Begivenhed paa Trapperne: Seminariets længe ventede og længe forberedte *40 Aars Fødselsdag*. Allerede Sommeren før havde Lemvigegnens Nissumitstævne i Forening med Seminariets Lærerraad valgt en Komite til at forberede en Fest i den Anledning. Om Hovedlinjerne for en saadan Fest blev Komiteen let enig. Den burde ikke have noget særligt officielt Præg, men fejres under saa hjemlige Forhold som muligt; der var jo Forskel paa en 40 Aars Fødselsdag og et 25 eller 50 Aars Jubilæum; tilmed havde der lige i Forvejen ved Nybygningens Indvielse været afholdt en mere officiel Festlighed. Fremdeles burde Festen — bortset fra den Festmiddag, som Seminariets Bestyrelse havde besluttet at give — saa vidt muligt kunne hvile i sig selv økonomisk, bl. a. fordi Seminariet efter det store Byggeri langt fra var »ved Muffen« og derfor ikke gerne skulde belastes yder-

ligere. Endelig var Komiteen klar over, at det trods Betænkeligheder paa Grund af Pladsen aldrig gik an at lade Hustruerne blive hjemme ved en saadan Lejlighed. Resultatet blev da, at der til alle nulevende af Seminariets 907 Dimittender udsendtes Indbydelse til med deres Hustruer at deltage i et to Dages Stævne paa Seminariet 16.–17. Maj (2. og 3. Pinsedag).

Indbydelsen blev modtaget i vid Udstrækning trods de knappe Tider. Ved Stævnets Begyndelse udviste Deltagerlisten ca. 400 Navne, hvortil saa kom Eleverne Der skulde altsaa skaffes Mødeplads til over 500 Mennesker, dækkede Borde til lige saa mange og Nattelogi til de allerfleste af dem. Arrangementet maatte saaledes volde Komiteen adskilligt Hovedbrud; men Problemet var jo af glædelig Art og blev ogsaa løst. Til Møderne anvendtes Gymnastiksalen, der med god Vilje fra Deltagernes Side lige kunde gaa an. Vanskeligere var det at arrangere Spisningen. Den maatte spredes over ikke mindre end seks Lokaler; og dog faldt Samværet ikke fra hinanden, takket være et Højtaleranlæg (fra Bang & Olufsen) som forbandt alle disse Rum, og som fungerede ganske fortrinligt. Ogsaa Indkvarteringen af de mange tilrejsende lykkedes, takket være den største Imødekommehed fra Sognets Side; ligeledes blev Egnens Lærere hjem for en stor Del belagt med Gæster.

Efter de travle Forberedelser kom Festen. Den indledes med Gudstjeneste i Sognekirken 2. Pinsedags Eftermiddag, hvor Biskop Gøtzsche prædikede, og hvor Sangen brusede gennem Rummet. Derefter stævnede man mod Seminariet. De vigtigste Punkter paa Resten af Dagens Program var en prægtig Elevkoncert under Hr. Rønning-Møllers Ledelse og om Aftenen Forevisning ved Lærer S. M. Sørensen af den saakaldte Nissumserie, et Længdesnit i Lysbilleder af hele Seminariets Historie; i Forbindelse hermed reciterede Lærer St. Steffensen et af ham selv – efter Komiteens Opfordring – forfattet Digt, der var en stemningsfuld Hyldest til den gamle Skole. Næste Formiddag var Hovedbegivenheden et Møde med tre korte Foredrag henholdsvis om Seminariets Grundlæggelse, dets første Tid og endelig dets Nutid og Fremtid; Talerne var Bestyrelsens Formand, Provst Møller, Seminariets første Dimittend, Overlærer Andersen, Bagsværd, og undertegnede. I en Pause nød man det vidunderlige Vejr; mange spiste Frokosten i

det fri; gamle og unge Sportsfolk spillede Fodbold. Om Eftermiddagen var alle Deltagerne, Eleverne iberegnet, Seminariets Gæster ved den store Festmiddag, som afsluttede Stævnet. Her blev oplæst forskellige Hilsener til Festen, bl. a. fra Fru Pastorinde Hansen, der af Helbredshensyn ikke havde kunnet være til Stede. Der overrakte Seminariet to prægtige Gaver til Udsmykning af den nye Festsal; fra dets Elever et Maleri »Mesterlektionere« af Historiemaleren Vald. Neiiendam; fra dets Lærere samme Kunstners Maleri af Ole Vind, der prædiker for Christian IV; desværre kunde Billederne ikke beses, da de f. T. var udstillet paa Charlottenborg. Under Middagen holdtes en lang Række Taler, saaledes af Pastor Asschenfeldt-Hansen og af Lærer Ad. L. Hansen, Odense, hvem Stævnet havde den Glæde at se som Deltager i hans Moders Sted. Gang paa Gang mindedes Seminariets Grundlægger; og mange gode Ønsker udtaltes for dets Fremtid. Kun altfor hurtigt kom det Øjeblik, da Afskedens Time var inde.

Ovenstaaende Antydninger om Festens Forløb faar være tilstrækkelige; noget egentlig Referat tillader Aarbogens Plads ikke. Men Hovedsagen var ogsaa selve Samværet, og ikke Programmet. En egen lys og taknemmelig Stemning og en umiddelbar Fællesfølelse laa i Luften. Fra det Øjeblik vi traadte ind ad Æresporten, som Elevernes flittige Hænder havde rejst ved Indgangen til Seminariebyen, følte vi os som hjemme. Og dog var Skaren broget nok. Fra mange forskellige Egne var den strømmet sammen, hvad en bilinteresseret Elev konstaterede ved at se de opstaldede Bilers Skilte efter; han opnoterede følgende Bogstaver: Ø, S, V, U, Y, Z, X, B, E, A, P. Ogsaa alle Aldre var repræsenteret; der fandtes Deltagere af hvert eneste Dimittendhold siden Seminariets Grundlæggelse, formodentlig bliver det sidste Gang, en saadan uafbrudt Kæde af alle Aargange kan samles. Men trods al Forskellighed var Deltagerne som een, stor Familie, der var forsamlet om den gamle Moder til hendes Fødselsdag; Kærligheden til den gamle Skole gav sig tydeligt til kende; og saaledes blev disse Dage, der tilmed begunstigedes af det skønne Foraarsvejr, til en uforglemmelig Begivenhed for os alle. Sikkert drog mange bort med lignende Følelser, som fandt Udtryk i Fru Pastorinde Hansens Hilsen: »Herre, at dine Øjne maa være aabne over dette Hus baade Nat og Dag«.

Samtidig med de store Fester, der har givet Aaret dets særlige Præg, er Arbejdet gaaet sin Gang. De sædvanlige *Eksamener* er afholdt. Der dimitteredes 26, heraf 2 kvindelige. Udfaldet var: 1 ug?, 4 mg×, 2 mg, 13 mg? og 6 g×. Til I Del bestod 28; her afholdtes for sidste Gang Eksamen efter den gamle Ordning.

Den nye Seminarieordning er nu rykket op i II Klasse. Paa forskellig Maade mærkes de friere Arbejdsformer, saaledes har nuværende II Kl. i Efteraaret været paa nogle Dages »Lejrskole« paa Bryrupengen under Lærer Hansens Ledelse. En anden ny Ting er et Biblioteks-kursus, som Bibliotekar Frimodt Møller, Lemvig, tilbød at give; Kursuset, som strakte sig over 4 Eftermiddage, omfattede Gennemgang af et moderne Bibliotek, Kartoteksøvelser, Besøg paa Lemvig Folkebibliotek og Skolelæsestuen i Lemvig m. m. Det meget nyttige Kursus blev denne Gang givet for III Kl., men lader sig forhaabentlig gentage med de yngre Klasser. At Lærer Christensen til det nye Skoleaar efter et Aars Studieophold i Tyskland vendte tilbage og genoptog sin Ger-ning, herunder Tyskundervisning, maa ogsaa nævnes.

Seminarieret har i Aarets Løb haft forskellige *Inspektioner*. Skolekonsulenten har overværet Undervisningen og tillige givet Instruktions timer i Dansk. Gymnastik-inspektør Knudsen, Sløjdinspektør Krog Clausen og Sang-inspektør Wøldike har ligeledes været her; tillige har Haandgerningsinspektør Frk. Schou afholdt Kursus for Omegnens Lærere paa Seminarieret. Endelig har Biskop Götzsche kort før Jul været i Nr. Nissum paa Visitats; ved denne Lejlighed aflagde Biskoppen ogsaa Seminarieret Besøg og gav bl. a. en Religionstime i Børneskolen.

Tilgangen til Seminarieret har trods de knappe Tider holdt sig godt. I I Kl. optoges 26 Elever; og Elevtallet pr. Nytaar 1933 var 84 samt 12 i Præparandklassen. For Øjeblikket er Spørgsmaalet om Seminarielukning meget aktuel; sandsynligvis vil den komme. Med megen Spænding afventer ogsaa vi paa Seminarierne, i hvis Arbejde den vil gribe stærkt ind, Afgørelsen heraf.

Jeg staar ved Slutningen og vil nu gerne, som jeg tidligere har gjort, nævne *nogle Ønsker*, jeg har paa Hjerte. For det første: Gid Udsmykningen af vor nye Sal inden længe maa blive fuldført. Billedsmykningen er godt paa Vej dertil; thi takket være Kunstnerens

Generøsitet blev der af Elevernes og Seminarlærernes Jubilæumsindsamling et saa stort Beløb tilovers, at der for dette, suppleret med Bidrag fra forskellige Bestyrelsesmedlemmer, har kunnet bestilles et nyt stort Billede hos Hr. Neiiendam, forestillende Biskop Brorson, der katekiserer med Ungdommen i en vestjydsk Kirke (Motivet er foreslaet af cand. Strøm). Dette Billede kan snart ventes hertil. Endvidere har mange gamle Elever fulgt Musiklærerens Opfordring til at forbedre »Tonen paa Seminariet«. Et smukt Beløb er allerede tegnet; men mon ikke mange gamle Elever endnu vilde være med til at føre denne Sag til Ende og derved glæde og gavne deres gamle Skole? For det andet et Hjertesuk: gid der næste Aar, naar Elevforeningens Medlemstal offentliggøres, maa være en aftagende Afgangsliste og en voksende Tilgangsliste. Og hvis nogen af Aarbogens Læsere har tænkt paa Grund af de knappe Tider at dyppe Pennen til en Udmeldelse, saa hold den tilbage. Bliv hvor De er, og prøv hellere at faa en anden med i Foreningen; dens Trivsel betyder saa meget for os. Og hertil knytter sig saa mit sidste Ønske, hvori vi vist alle kan mødes: Maatte Arbejdet ved vort Seminarium ogsaa i det nye Aar lykkes under Guds Velsignelse, baaret af mange Venners Kærlighed og Forbøn.

DIMITTENDERNE 1932.

Vagn A. Andersen, født 13. Maj 1910 i København.
Søn af Toldforvalter A. J. Andersen, Hjørring. Hoved-
karakter: $145\frac{1}{3}$ (mg).

M. P. Bjerregaard, født 28. April 1910 i Grynderup.
Søn af Gaardejer S. P. Bjerregaard, Grynderup. Hoved-
karakter: $123\frac{1}{3}$ (g×). Vikariat i Stenild pr. Hobro.

Hans V. Bundgaard, født 23. Maj 1910 i Lodbjerg.
Søn af Lærer N. C. Bundgaard, Ørum. Hovedkarakter:
126 (mg?). Aarsvikariat i Svankjær v. Bedsted.

Jacob I. J. Bønnerup, født 11. Juni 1910 i Laen.
Søn af Gaardejer M. J. Bønnerup, Laen. Hovedkarakter:
 $120\frac{2}{3}$ (g×).

Anders Christensen, født 24. September 1911 i Ny-
borg. Søn af afd. Overportør Anton Skaarup Christen-
sen, Skjern. Præliminæreksamen fra Skjern Realskole
1927. Hovedkarakter v. Lærereksamen: $129\frac{2}{3}$ (mg?).
Soldat Marts 1933.

Peter Daugaard, født 6. November 1910 i Rimsø.
Søn af Gdr. R. P. Daugaard, Rimsø. Hovedkarakter:
119 (g×).

Peder Martin Qvist Frandsen, født 30. November
1907 i Tøjstrup. Søn af Grd. P. Frandsen, Tøjstrup-
gaard. Eksamenskarakter: $117\frac{1}{3}$ (g×). Fra Januar 1933
Sygevikar v. Tøjstrup Skole v. Allingaabro.

Kristen R. Friis, født 30. September 1910 i Auning.

Søn af Vognmand Anders Friis, Fausing. Hovedkarakter $127\frac{1}{3}$ (mg?). Soldat.

Agner Hansen, født 16. April 1908 i Givskud. Søn af fhv. Boelsmand H. Hansen, Thyregod. Hovedkarakter: $132\frac{1}{3}$ (mg?).

Hans Hansen, født 1. Januar 1910 i Odby, Thyholm. Søn af Gdr. Anton Hansen, Odby. Hovedkarakter: $132\frac{1}{3}$ (mg?).

Hans Jørgen Hansen, født 27. Marts 1907. Søn af Fiskeeksportør Chr. Hansen, Vostrup. Hovedkarakter: $124\frac{1}{3}$ (g×). Fra August 1932 Aarsvikar ved Kommuneskolen, Tarm.

Alfred Emil Jensen, Søn af Murer J. N. Jensen, Fredensgade 3, Vejle, født i Vejle 12. Februar 1907. Hovedkarakter: $131\frac{1}{3}$ (mg?). Fra 1. Novb. 1932 Lærer v. Haandværkerhøjskolen, Haslev.

J. Berg Jensen, født 26. Januar 1904 i Lemvig. Søn af afd. Malermester Elias Jensen, Lemvig. Hovedkarakter: 126 (mg?).

Jens Peter Jensen, Søn af Murermester P. Jensen, Koldby, født 3. Januar 1911. Hovedkarakter: $140\frac{1}{3}$ (mg) (u. S. og M.). Vikariat i Hørdum. Fra 1. Novb. 1932, Lærer ved Haandværkerhøjskolen, Haslev.

Johannes Jensen, født d. 15. April 1910 i Gludsted. Søn af fhv. Husmand Jens Jensen, Gludsted. Hovedkarakter: $139\frac{1}{3}$ (mg?). Vikar i Klovborg og Ikast.

Magnus J. Jensen, født 3. April 1909 i Handbjerg. Søn af Grd. P. C. Jensen, Handbjerg. Hovedkarakter: $135\frac{1}{3}$ (mg?).

S. Andreas Juul, født 9. Febr. 1911 i Holstebro. Søn af Sekretær H. Juul, Rødekro. Hovedkarakter: $138\frac{2}{3}$ (mg?). Fra Novb. 1932 Lærer ved Tommerup Højskole.

Kristian L. C. Kynde, født 27. Jan. 1911 i Ulfborg.

Søn af Hmd. Chr. Bruun Kynde, Nr. Nissum. Hovedkarakter: $135\frac{1}{3}$ (mg?).

Sara Laursen, født 16. Juli 1911 i Olling. Datter af Lærer J. Laursen, Olling. Hovedkarakter: $128\frac{2}{3}$ (g×).

Jens E. Mortensen, født 28. Jan. 1910 i Gylling. Søn af Børstenbinder H. Mortensen, Lyngby. Hovedkarakter: $131\frac{1}{3}$ (mg?).

Jens E. Nørgaard, født 9. Marts 1905 i Helligsø. Søn af Grd. P. C. Nørgaard, Helligsø. Hovedkarakter: 128 (mg?).

Jens Johannes Pedersen, født 3. Febr. 1911 i Sejlstrup. Søn af Førstelærer Gerh. Pedersen, Bedsted. Hovedkarakter: $151\frac{1}{3}$ (mg×). Fra Novb. Vikar i Holsted.

Niels Peter Roed Petersen, født 5. Septbr. 1911 i Gjedsted, Viborg Amt. Søn af Tømremester A. Petersen, Randers. Realeksamen 1928 med mg×. Hovedkarakter ved Lærereksamen: $152\frac{2}{3}$ (mg×).

Poul G. Qvesel, født 11. Juni 1911 i Hjørring. Søn af afd. Landpost C. J. Qvesel, Sæsing. Hovedkarakter: $156\frac{2}{3}$ (mg×). Vikariat i Sæsing. Fra Aug. Lærer ved Tarm Realskole.

Dorthea Stentoft, født 28. Febr. 1910 i Hørdum. Datter af afd. Gdr. N. C. Stentoft, Hørdum. Hovedkarakter: $153\frac{1}{3}$ (mg×). Fra 1. Okt. Lærerinde v. Hvide-mose Privatskole.

Charles V. Sørensen, født 22. Nov. 1911 i Dronninglund. Søn af Drejer N. K. Sørensen, Dronninglund. Hovedkarakter: $143\frac{1}{3}$ (ug?).

1. Række: Ch. Sørensen, Bundgaard, J. J. Pedersen, J. P. Jensen, Fris, H. J. Hansen, Bønnerup, V. Andersen, M. Jensen, Berg Jensen.
2. Række: Lærer Hansen, Frk. Porup, Bjerregaard, A. Christensen, Ovesel, Frk. Laursen, Frk. Stenloft, Lærerinde Frk. Nielsen, A. E. Jensen, Agner Hansen, H. Hansen, Roed Petersen.
3. Række: Lærer Sørensen og Frue. Lærer Nielsen og Frue, Musiklærer Rønning-Møller og Frue. Forstander Bredstrup, Forstander Gjelstrup, Cand. Strøm, Fru Kirkegaard, Lærer Kirkegaard, Lærer Søndergaard, Lærer Olsen.
4. Række: Nørgaard, J. E. Mortensen, Ovist-Frandsen, Juul, Daugaard, Kynde.

AF AARETS DAGBOG

(ISÆR EFTER »DÆMRING« 1932)

Ansættelser.

- 03) *K. P. Kvistborg* udnævnt til Viceskoleinspektør i Struer.
—) *Pastor Gissel*, Præst i Melby.
11) *P. C. Graves* k. t. L. i Lyngby-Taarbæk.
13) *S. P. Sørensen* k. t. 1.ºL. i Poulstrup.
17) *Frelund Nielsen* k. t. L. i Herning.
—) *S. A. Tordrup* k. t. L. i Marstal.
—) *Munk-Poulsen* k. t. L. i Herning.
18) *Meldgaard* k. t. L. i Søllested.
20) *H. L. Henriksen* k. t. 1.ºL. i Bredebro.
24) *Carl Have* k. t. 1.ºL. i Vesterhede.
25) *Martin Jensen* k. t. 1.ºL. i Bjært-Binderup.
—) *Viggo Jensen* k. t. 1.ºL. i Hejnsvig.
26) *Johs. Korsholm* k. t. L. i Ringkøbing.
—) *P. Rønn Christensen* k. t. T.ºL. i Gentofte.
—) *Joh. Rasmussen* k. t. E.ºL. i Kasø.
27) *Laura Jepsen* k. t. T.ºLi. i Esbjerg.
—) *Laurids Madsen* k. t. 1.ºL. i Hjerm s. Skole.
—) *Nikoline Thomsen* k. t. Li. i Ørding.
—) *Knud Noe* k. t. 2.ºL. i Rønbjerg.
—) *Chr. Vaarning* k. t. T.ºL. i Odense.
—) *K. Karlsrose* k. t. E.ºL. i Dall.
28) *Riis Olesen* ansat i Thisted Mellem- og Realskole.
—) *Frode Pedersen* k. t. T.ºL. i Vejle.
—) *Kristiansen* k. t. L. i Kragerup.
—) *E. Ruby* k. t. T.ºL. i Holstebro.
—) *M. Bjørn* k. t. E.ºL. i Ferslev.
—) *V. Nikolajsen* k. t. E.ºL. i Sørig.
—) *Mundbjerg Laursen* k. t. 1.ºL. i Gudum v.
—) *Alex. Koch* k. t. L. i Aalborg.
29) *E. Steensgaard-Gade Asp.* som E.ºL. i Almstok.
—) *Th. Thomsen* k. t. T.ºL. i Esbjerg.
—) *P. E. Jensen* k. t. 1.ºL. i Hvingel.
—) *Peter A. Olesen*, Asp. som E.ºL. i Fredensdal.
30) *L. P. Andersen* k. t. 2.ºL. i Blendstrup.
—) *Greve*, Asp. som 2.ºL. i Førslev.
—) *P. K. Larsen* k. t. 2.ºL. i Tranekær.
—) *Johs. Andersen*, Asp. som 2.ºL. i Rybjerg.
—) *Ejnar Krogh* k. t. E.ºL. i Harrestrup.
31) *Holm Andersen*, Asp. som 2.ºL. i Mammen.
—) *G. Christensen* antaget som L. v. Allingaabro Realskole.

- 31) *Ellen Larsen*, Asp. som Li. i. Nr. Nissum østre Skole.
 —) *Bagge Pedersen* L. v. Bølling Friskole.
 —) *Olga Pedersen* Li. i Hurup
 —) *Villiam Pedersen* L. i Aastrup.
 —) *Bagger Christensen* k. t. T. L. i Kolding.
 32) *Qvesel* L. v. Tarm Realskole.
 —) *J. P. Jensen* L. v. Haslev Haandværkerhøjskole.
 —) *Dorthea Stentoft* Li. i Hvidemose Privatskole.
 —) *Alfred Jensen* L. v. Haslev Haandværkerhøjsk.
 —) *Andreas Juul* L. v. Tommerup Højskole.

Bryllupper.

- 13) *I. Mosegaard* og *Johanne Lind* ($13/5$).
 20) *Frede Hansen* og *Johanne Damkjær Lauridsen* ($5/4$).
 22) *Hilbert Jensen* og *Anna Mikkelse* ($14/7$).
 —) *Johannes Jensen* og *Kirstine Nielsen*.
 23) *Axel Hagelskjær* og *Elna Iversen* ($18/9$ 1931).
 —) *Michael Lassen* og *Bertha Hansen* ($19/3$).
 —) *Carl Håkansson* og *Marijke Mulder* ($21/12$).
 26) *Johannes Korsholm* og *Ellen Hansen* ($14/5$).
 —) *Rønn Christensen* og *K. Sørensen* ($7/7$).
 27) *Schaarup Jensen* og *Ingeborg Rasmussen* ($31/1$).
 —) *Chr. Vaarning* og *Laura Jepsen* (27) ($20/10$).
 —) *Gerhard Sørensen* og *Kirstine Lauridsen* ($5/6$).
 28) *N. C. Sørensen* og *Else Christensen* ($23/3$).
 —) *P. E. Jensen* og *E. Krogager* ($27/9$).
 —) *V. Nikolajsen* og *Emma Therkildsen* ($3/5$).
 —) *D. M. Jensen* og *Ingeborg Bruun* ($23/10$).
 —) *Stensgaard Gade* og *Astrid Christensen* ($3/6$).
 30) *Lars P. Andersen* og *Lydia Andreassen* ($7/2$).
 —) *P. K. Pedersen* og *Lilly Andersen* ($2/7$).
 —) *P. K. Larsen* og *Anna Andersen* ($9/8$).

Eksaminer.

- 27) *H. Riis Antonsen*, Tillægsprøve i Engelsk.

Aarskursus.

- 08) *A. P. Christensen*, Gettrup.
 14) *J. J. Kvejborg*, Hvidbjerg.
 21) *Ejnar Hoppe*, Flynder.
 23) *A. G. Lastrup*, Tarm
 —) *Tage Mortensen*, Brønshøj (u. St.)
 25) *M. E. Mikkelsen*, Nakskov.
 27) *J. P. Lilleør Christensen*, Lemvig.

Jubilæer.

- 00) *N. Nielsen*, 1. Febr. 25 Aars Jubilæum.
 —) *A. M. Christensen*, 25 Aar i Egtved.
 01) *N. Andreassen* og *Hustru*, Sølvbryllup d. 23. November.
 04) *S. M. Sørensen*, 1. April 25 Aars Jubilæum.
 —) *Agerbo* og *Hustru*, Sølvbryllup 4. Juni.

- 04) *J. P. Pedersen*, 25 Aar i Stareklinte.
 —) *Andreassen* 25 Aar i Vanløse.
 —) *Andreassen og Hustru*, Sølvbryllup 30. Oktbr.
 05) *A. A. Rønne*, 50 Aar 6. August.
 06) *Julin* 50 Aar 24. Maj.

Stævner.

- København* 6. Marts (44 Delt.)
Seminariets 40 Aars Fest. (16.—17. Maj).
Øernes 25 Aars Jubilæum i Nissum. (30. Juli—3. Aug.)
Frederikshavn 26. September.
Vorgod 26. September.

Afsked.

- 96) *Chr. Christensen*, Bjært-Binderup, fra 30. Sept.

Døde.

- Inger Jensen*, Nr. Nissum ø. Skole, (29. Juli).
 98) *P. J. Frandsen*, Møborg, (8. Sept.).
 21) *S. P. Sørensen og Hustru* (5. Juli).

Andet.

- 06) *Therkildsen* indvalgt i Seminariets Bestyrelse.
 08) *Brændegaard* deltog i en Grønlandsekspedition.
 11) *Th. Madsen*, Gjelballe, i Bestyrelsen for D. L. M.
 12) Pastor *Moustgaard* midlertidig Provst.
 14) *Kirk*, Hammerum, Formand for Herning Lærerkreds.
 15) *Frk. Nielsen*, Seminariet, indvalgt i N. N. Højskoles Bestyrelse.
 20) *Karl Im. Jensen* paa Udenlandsrejse,
 —) *Signe Bj. Kristensen*, ligeledes.
 26) *Johs. Rasmussen*, Afgangseks. fra Kornetskolen.
 30) *Anton Kristensen*, Bestyrer paa Asaa Privatskole.

Bøger.

- 95) *C. C. Andersen*: »Skytten fra Højgaard«.
 02) *Hoppe og Sørensen*: »Mod Jul«.
 —) — — — »Julelys«.
 04) *Math. Christensen* o. fl.:
 »Arvesølv II«.
 »Paa egen Haand« 2. Udg.
 »Fortællende Digte til Skolebrug«.
 06) *Mikael Nybo*: »Fra Børnenes Verden«.
 20) *Frede Hansen*: Gymnastik for ældre. I. Mænd.
 23) *Steffen Steffensen*: »I æ Awtæjtsstoww«.
 26) *Aage R. Nielsen* o. fl.: »Hovedregningsopgaver«.

Hr Lærer P Røn Christensen
Ordrupvej 105,3
74 Charlottenlund

1932